

LORIN IOAN FORTUNA

Poemul existenței

ANTOLOGIE

ediția a 2-a

Coperta: Bianca Trif

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FORTUNA, LORIN IOAN

Poemul existenței : antologie / Lorin Ioan Fortuna. -
Ed. a 2-a, rev. - Timișoara : Artpress, 2008

ISBN 978-973-108-122-9

821.135.1-1

LORIN IOAN FORTUNA

Poemul existenței

ANTOLOGIE
ediția a 2-a
revăzută și adăugită

Editura Artpress
2008

POEMUL EXISTENȚEI

Uneori îmi recit existența prin fapte.
Mă consider a fi chiar un soi de poem.
Strofa zi contrastează cu strofa noapte,
Versul dur alternează cu versul boem.

Viața mea se așterne în pagini de carte.
Drumul meu e săgeată spre ideal.
Nu mi-e frică de rău, n-am nici teamă de moarte,
Și mă zbat precum valul ce-și caută un mal.

Îmi percep existența, deseori, ca pe arta
De-a rămâne tu însuși, într-un mediu ostil,
Când lipsește busola și e absentă chiar harta,
Iar nebunii bezmetici n-au loc în azil.

Nu renunț la un țel, chiar de mă copleșește.
Îl apropii de țintă, atâta cât pot,
Și mă bucur să-l văd cum, încet, se împlinește,
Când, din părți disparate, se încheagă în tot.

Câteodată ajung să admir de pe creste,
Alteori mă umbresc mușcăături cu venin.
Conjug verbul: a fi, și-n prezentul ce este,
Mă recit, existând, ca poem, în destin.

***DIN VOLUMUL:
„FARMECUL ILUZIEI“
1994***

PUNCT CARDINAL

(pastel)

Eram în preajma vieții și m-am trezit în nord.
Un plai de lângă munte mi-a tors copilăria.
Ard dorul lui în suflet, să-mi vindec nostalgia
De boala înstrăinării, ce s-a încuibat în cord.

Acolo, odinioară, a mai descălecat
Părintele Moldovei, să-și răsădească vița.
Sub cerul mai albastru veghează Sucevița
Și-n poala maicii pruncul e parcă mai bărbat.

Pe molcomele dealuri își întăresc tulpina
Semeții fagi și carpeni, stejari cu coamă deasă.
Pe obcine molidul și bradu-și află casă
Și-n prundul luncii-și pierde răchita rădăcina.

Sunt toamne reci acolo și iernile-s mai crunte.
La gura sobei, mame și fete țes, cu sânge,
Covoare și veșminte ce, vinerea, la târg,
Se-adună în câmpie, din deal și de la munte.

Când se-mplinește anul, în prag de sărbători,
Și patinează gerul pe-a apelor oglinzi,
Se împodobește noaptea cu farmec de colinzi
Și împarte plugușorul norocul până-n zori.

De treci pe-acolo vara, te întâmpină grădina,
Covor în prispa casei, cu flori multicolore.
Te întâmpină și portul, duminica, la hore,
Și vei afla, cu fală: acolo-i Bucovina!

SÂNGE DE PRIMĂVARĂ

(pastel)

Cunună Mai azurul cu verdele grădinii,
Pe câmpuri, dimineața trimite ciocârlii,
În parcuri, trandafiri își completează spinii
Și aleile tăcute așteaptă să revii.

Vor brazdele semințe, se primenește glia,
Și-o vântură zefirii cu zvon de pitpalaci.
Prin ierburi și prin tufe scăpată-i herghelia
De insistente gâze și bosumflați gândaci.

S-au mântuit cireșii în albă feerie.
E-un dor de rândunică în cuibul de sub geam.
Natura-i turmentată de-o strașnică beție
Și explodează muguri pe fiecare ram.

La braț cu înserarea, prin vechea mea cetate,
Pornesc în pribegie, ca șatra de țigani.
Amurgul mă împresoară, zefirul mă străbate,
Și se destramă timpul. Am douăzeci de ani!

MOLCOM SIRETUL

(pastel)

Molcom Siretul, seceta-1 soarbe.
Valuri de arșiță curg din înalt.
Apă bolnavă, apa lăuză,
cine să-ți vindece, calea străbună,
pradă mocirlei,
și cine să-ți pună umbră de sălcii
pe luciul curat?

ZI DE TOAMNĂ

(sonet)

După R.M. Rilke

E timpul, Doamne, vara-i asfințită,
Mai lasă poamelor o zi, sau două,
Căldura să le-mbrace, rumenită,
Dulceata coaptă și apoi să plouă!

Mai toarnă miere-n boabele prea crude,
Să dea tărie vinului și apoi
Adună-n ceruri vânturile ude
Și-aruncă umbra toamnei peste noi!

Cel încă fără-un țărșm, nu-l va afla!
Cel singur încă, singur va sa fie!
Va rătăci pe alei, va aștepta,

Și lungi scrisori, neliniștit, va scrie
Când toamna va goni, cu vânturi reci,
Troienele de frunze pe poteci.

TOAMNĂ

(pastel)

Râuri de păsări, în zare, țintesc către sud,
Ziua se închide, plâng zorii cu brumă.
Galbenul toamnei în frunze-l aud.
Arșița verii mai scapă, în amiază, postumă.

Rodul câmpiei râvnește adăpost.
Vântul și ploaia bat umăr la umăr.
Timpul așterne în toate un rost
Și vine o vamă, bobocii să-i număr.

ULTIMUL TRANDAFIR

(pastel)

Trandafir târziu de toamnă, cu petala sfâșiată,
Floare firavă, bizară, între pomii goi și triști.
În grădina mohorâtă, ca un gând ascuns, de fată,
Ți-ai împurpurat obrazul, din sfiala că exiști.

Dintre tufele surate, numai una-i dat să poarte
Focul ultim, de adio-n vâlvătaia unei vieți.
Ți-am simțit aroma vie, între ierburile moarte,
Și-am legat cu ea, de suflet, zorii unei dimineți.

Dimineața-n care bruma, ce nu te-a dorit în glastră,
Te-a înveșmântat, vicleană, în haina rozelor ce mor,
Și-a rămas în vânt corola, ca o pasăre sihastră,
Să-și înalțe, dornic, capul, pentru cel din urmă zbor.

AVANGARDA IERNII

(pastel)

Avangarda iernii parcă nu insistă,
Neaua nu sfințește cerul plumburiu,
Iar oștenii toamnei încă mai rezistă,
Amânând sfârșitul pentru mai târziu.

Agonia toamnei, pasăre rănită,
Țipă a pustie prin copacii goi,
Și mai speră poate frunza oropsită,
Să-i întoarcă vântul creanga înapoi.

INIMA VĂZDUHULUI

(pastel)

Înima văzduhului, aripă,
Leagăn asfințitului, popas.
Suspendat pe-o margine de clipă,
Încă, încă aș mai fi rămas!

Pulberea secundelor, risipă,
Scaldă depărtările, un ceas
Peste toate, câte se înfiripă,
Încă, încă aș mai fi rămas!

Cer și munte, falnică echipă!
Rapsodie a piscurilor, nori
De furtună, risipiți în pripă,
Către care ai dori să zbori.

Diafan, ocrotitor albastru,
Vindecat de negură și fum.
Veșnicia cerului sihastru
Îmi îmbracă sufletul și-acum.

HERCULANE

(pastel)

Adună valea, într-un corset de stâncă,
Oglinda Cernei, ca într-un punct de vamă,
Și-n umbra serii păstrăvii par încă
Săgeți în arcul undelor de-aramă.

Mai cresc în pantă, cu aripi de cetate
Prelungi hoteluri, arcuri peste timp,
Adăpostind zeițe refugiate
Din poate-un prea aglomerat Olimp.

Am să mai vin, ca norii ce înstrăinează zarea,
Din creștetul Minervei, în capăt, la Roman,
Și-am să-ți divulg, în șoaptă, de ce-și curmase calea,
Cândva, pe aici, efebul micenian.

PĂDUREA **(pastel-triadă)**

I

Vamă de umbră, fir de izvor,
salbă de triluri, zumzet minor,
ochi de poiană, foșnet timid,
trufașe ramuri ce zarea o închid,
murmur de frunze, urmă de drum,
trunchi în derivă, rană de scrum,
tulnic departe, dor de ecou,
aripa nopții, Craiul cel Nou.

II

Se întâmplă atâtea
când pasul e liber
să-și uite cărarea.
Când vântul insistă
și tainice ramuri
își clatină umbra.
Când știe răbdarea
să întâmpine pasul

ființelor simple.
Când, lacăt de taină,
la marginea serii,
se închide tăcerea.
Se întâmplă atâtea...

III

Foșnind, copacii străjuiesc tăcerea.

NOCTURNĂ **(pastel)**

Simțuri incită, gânduri roiesc,
Frânteze valuri milă nu cer.
Între calcaruri, unde sfârșesc,
Unele freamătă, altele pier.

Luna-i în creștere, raza un nimb,
Fir de potecă până la mal.
Marea cu țărmaș, în noapte, fac schimb.
Apa-i cărare, țărmaș e val.

Lunecă-n zare bărci de pescar,
Pe un orizont ce dispare, închis.
Luna le-aprinde conturul sumar,
Jerbe-n derivă, nuferi de vis.

Între calcaruri, unde sfârșesc,
Frânteze valuri milă nu cer.
Simțuri incită, gânduri roiesc
Unele freamătă, altele pier.

JOCUL PESCĂRUȘILOR

(pastel)

Amurgurile calme își limpezesc culoarea
În creasta argintie a valurilor când
Coboară pescărușii, ca să sărute marea,
Cu aripile albe, ce flutură în vânt

CEAȚĂ

(coșmar)

Dens, peste zori, s-a prelins caracatița ceții.
Jilave boturi lacom înghit dimineața.
Hâde fantele pândesc pe la uși, pe la geamuri,
Și cu fuioare de păclă mânjesc depărtarea.
Fără senin, orizonturi obtuze, furate!
Nici o fereastră permisă luminii, să scape.
Doar umezeală și ceață, balcanică ceață,
Vatămă cerul, de ieri, de azi și de mâine.

APOCALIPSĂ

(coșmar)

Speră o iarnă în aspre înghețuri. Târziu
moare de foame, în vatră, chiar focul și nu e
nici o Planetă pe cerul iubirii. Pustiu
bate un crivăț de teamă prin suflet și suie,

în vremuri, o molimă fără de leac. Stau,
prin desigurii, viclene reptile, la pândă, iar,
dintre copiii născuți de lăuze ce zac, n-au
unii o mână, picioare sau buze. Chiar

mi se întâmplă să cred că-i blestem. Uneori
maluri cu oameni și case tăria și-o surpă. Cad
moarte secundele din orologii. Nori
grei de funingine spulberă cerul. Iad!

ÎN CUMPĂNA VREMII*
(sonet)

Se-adună prin preajmă un dor de schimbare.
Un gust de surpriză așteaptă ecou.
Apasă pe cuget o gravă întrebare
Și-i searbăd cuvântul în vârful stiloului.

S-ar spune că liniștea arde mai tare.
În ea se destramă și morții-n cavou.
Tăcut e înainte de lupta cea mare,
Cu sufletul sumbru, chiar bravul erou.

Și-atunci, dacă viața, prea rar milostivă,
O lume mai bună n-aduce cadou,
Las celor bicisnici izbânda fictivă,

Las celor nevolnici jelania tardivă,
Și coaja prudenței, ca puiul din ou,
O sparg cu nădejdea în evul cel nou.

*Poezia a fost recitată în 21 decembrie 1989 din balconul
Teatrului Național Timișoara, în timpul Revoluției române
din Decembrie 1989.

STRIGĂT*

(de ură, disperare și revoltă)

(discurs)

Se sparge liniștea cu un decret,
Scuipat de o trufie suverană.
Cinismul cu prostia, în duet.
Benchetuiesc și-aruncă, drept pomană,

Câte-un ciolan dulăului colțos,
Să latre și să sperie mai bine.
În preajma lor se strâng, după miros.
Tot soiul de gănganii și jivine.

E-o cloacă de gunoi și de putori
Ce spurcă apa și usucă pomii,
Iar mamelor le mor, de mici, feciori,
Când se răzbună, pe întreg, atomii.

Treziți-vă ființe, e târziu!
Se stinge viața și-a apus cultura.
Grădina e învinsă de pustiu,
Cuvântul plânge, râde înjurătura.

Sculați-vă voi, oameni, e-un coșmar
Această viață ce vi se impune!
Dați focului tot răul tutelar!
Să ardă ticăloșii pe cărbune!

Deschideți frâul apelor apoi,
Un larg potop să treacă și să ducă
Cenușa blestemată în noroi,
Și-n urmă vie vântul ce usucă!

Clădiți o nouă lume pe ruini,
Cu grijă pentru tot ce-i viu sub Soare,
Și nu scăpați, pe ticăloase mâini,
Nădejdea generației viitoare!

*Poezia a fost trimisă la Radio "Europa Liberă", semnată cu pseudonimul Ioan Bucovineanu și citită în emisiunea "De vorbă cu ascultătorii", din 9 iulie 1989, autorul deținând și probând înregistrarea respectivă.

RUGĂCIUNE ȘI BLESTEM **(discurs)**

Să cerem iertare acelor care
Cu sânge, în cartea istoriei, au scris
Că omul e liber nu numai în vis,
Iar dreptul de veto îl are doar moartea!

Să cerem iertare și pentru acei care,
Hrăniți de pădure, dau cozi de topor!
Rușinea și timpul, pe numele lor,
Aștearnă doar praf și uitarea să-i fure!

Dar n-aibă iertare și n-aibă scăpare
Călăii de viață, cultură și neam,
Omizi pentru verdele patriei ram,
Cu putrede gânduri, cu inimi de gheață!

Blestemul le fie mormânt, pe vecie,
Cu giulgiu de chin și sicriul de foc!
Nanicând să-și găsească, în patrie, loc
De tihnă, în veșnica noapte! Amin!

VIERMII

(coșmar)

S-a ofilit cireșul, cu povestiri amare,
Când floarea timpurie i-o otrăviră unii
Ce se târăsc în umbră și se ascund de Soare,
Să nu-i ajungă încă, cu ciocul lor, lăstunii.

MESAJ

Vouă,
celor care, mulți,
sau puțini,
cândva veți trece,
neliniștiți,
peste urmele noastre,
ale celor care am fost:
generația lui Decembrie '89,
un singur gând:
ROMÂNIA!

ACASĂ

(elegie)

Bună seara mamă, bună seara tată,
La pridvorul vieții mă întorc, umil.
Bună seara casă binecuvântată
De melancolia fostului copil!

Adu mamă vinul roșu, din cămară,
Cu îndemn la vorbă, să încercăm de-i bun!
Și din câte păsări ți-au rămas pe afară,
Mai alege una, bag-o la ceaun!

Mai așterne masa-n camera în care
Ne-aduna căldura, când eram copii!
Să ne fie cina prânz de sărbătoare,
Fă și-o prăjitură, cum doar tu o ști!

Spune tată, casa cum ați îngrijit-o?
Despre vechii prieteni, ce-ați mai auzit?
Ce mai face fata pe care am iubit-o?
Cum o duc vecinii, cine-a mai murit?

Mâine dimineață prin oraș voi merge.
Uliți cunoscute am să bat, la pas.
Vreau să număr pașii timpului ce șterge
Din ce-a fost odată, din ce-a mai rămas.

S-a înoptat și-mi pare totul o nălucă,
Ce-mi trezește-n suflet anii de demult.
Veacul casei mele s-a pornit pe ducă,
Timpului, în ziduri, vocea i-o ascult.

Despre toate astea am să scriu odată.
Vremea mușcă fapta, locurile apun.
Noapte bună mamă, noapte bună tată,
Noapte bună vouă, ziduri vechi, vă spun!

STARE DE GRAȚIE

(fantezie)

Cunoști odaia sumbră a tainelor severe,
Ce-ți înfășoară mintea în așternut de foc,
Și-ți tulbură mirarea cu umbre de tăcere,
Și simțuri mai ciudate, ce ispitesc la joc?

Cunoști castelu-n care stăpână e absența,
Cu strâmte coridoare, spre sălile pustii,
Prin care sună pașii, ademenind demența
Fantomelor mahmure, în orele târzii?

Cunoști poate ținutul cu dimineți albastre
Pe chipuri siderale, cu trupuri de idei,
Ce împodobesc altare, în ceruri, printre astre
Ce predică lumina și se închină ei?

Cunoști tu poate Țara, de negură ascunsă,
La țârmurile nopții? De simți chemarea ei
Și-ți tremură privirea, și-i de fiori pătrunsă,
Acolo, în abisuri, afla-vei oare ce-i?

De vraja asta rară, când vrei să te apropii,
Ascultă o simfonie, contemplă un destin,
Deschide poate o carte, sau poate închide ochii,
Sau caut-o spre fundul unui pahar cu vin!

PELERIN LA IPOTEȘTI*

(odă)

Mai devreme stinge iarna ochiul zilei, dinspre dealuri.
Vis domol, se aprinde bolta, peste alb, la Ipotești.
Lacul s-a ascuns sub ghețuri, iar tristețea, dintre maluri,
N-are glas, când Tu nu ești.

Poate vii în umbra zilei, când luceafărul scânteie.
O, cât aș dori, prin vremuri, la fereastra ta să bat!
S-ocrotești, de spaima clipei, gingășia din femeie
Și să arzi, cu biciul faptei, lașitatea din bărbat!

N-ai lăsat în ghiara vremii vatra care ți-a fost mamă,
Nici sărmani, întru virtute, n-ai lăsat pe fii ei,
Când mai greu apăsa jugul, când istoria cerea vamă
Și se adunau, s-o frângă, cei smintiți, cu cei mișei.

Și revii cu primăvara, ca o pasăre măiastră!
S-alungi iarna ce ne îngheață, răului să-i spui pe nume!
Poate floarea libertății va sfinți grădina noastră.
Floare albastră, floare albastră, n-o fi numai trist în lume!

Iar când steaua suferinței, în destin, o să-mi răsară,
Când se va împlini sorocul să mai port un singur dor,
Nu lăsa ca disperarea să distrugă și să doară,
Ci, în liniște senină, mai învață-mă să mor!

*Poezia a fost trimisă la Radio "Europa Liberă", semnată cu pseudonimul Ioan Bucovineanu - și citită în emisiunea "De vorbă cu ascultătorii", din 9 iulie 1989, autorul deținând și probând înregistrarea respectivă.

STEAUA POETULUI

(odă)

*Motto: „ Steaua polară, pe cer, departe,
în scurgerea timpului nu are moarte “
N. Labiş — „Primele iubiri”*

S-a învrednicit Moldova, într-un ceas de sărbătoare.
Clipa-a fulgerat și munții s-au cutremurat încet,
Iar câmpia, adormită, a visat un cer cu Soare,
Și-au vestit, în zare, steaua unui solitar poet.

Din întunecata boltă, steaua scăpăra, polară,
Între aștri și luceferi cuteza mereu mai sus.
Binecuvântă-n fașă c-o sclipire singulară,
Își uimea contemporanii, că pe timpuri ce-au apus.

N-aștepta s-ajungă vârsta ca lumina să-i sfințească
Și nici timpul prag s-așeze-n calea ultimului ceas,
Când, tăind cu flăcări drumul spre poezia românească,
A pătruns ca un miracol, s-a oprit și a rămas.

Falnic prinț peste cuvinte, soarta ta mă obsedează.
Chiar Atoateștiutorul parc-a vrut să nu mai stai,
Și aprinzând, în poezie, stelei tale veșnic rază,
Ți-a însângerat destinul între șine de tramvai.

Când în dansul trist al toamnei joacă roiuri de frunzare,
Când în suflet nostalgia se deschide-n curcubeu,
Parcă aud, prin apropiere, gingaș pas de căprioare,
Spre izvorul unde moartea va pândi mereu.

Parcă aud cum taie vântul, prin câmpii, Cozma Răcoare,
În galop, atunci când zorii noaptea vor ca s-o împuște,
Parcă aud cum țipă doamna și zăvoru-l văd cum sare,
Parcă aud... și parcă-mi pare...
Albatrosul singuratic c-a țâșnit dintre moluște.

Anii curg, se adună ceața,
Fruntea zilei, umbra nopții
O va răcori mereu.
Cum mereu va arde-n inimi,
Cât va dăinui și viața, steaua tânărului Zeu.

ZÂMBIND APRIND SPERANȚE (sonet)

Zâmbind, aprind speranțe în așteptarea ta.
La foc mocnit, să ardă, le-adun, cu lăcomie,
Încing cu jar ghețarul uitării și aș vrea,
Apoi, primăvărat, torentul lui să vie,

Să-mi năvălească în suflet, ca luna lui April,
Adânc, ca plugul, câmpul dorințelor să-l are
Și, ca semănătorul, în solul lor fertil,
S-arunc câte-o speranță, în cuib, la fiecare!

Din ele să încolțească minuni în luna Mai,
Iar de-o rodi vreuna, în toamnă, vom afla,
Când bruma îndoielii va rătăci pe plai

Și aripi migratoare, în stol, vor defila
Pe bolta înstrăinării, cu norii în alai...!
Zâmbind, aprind speranțe, în așteptarea ta.

ROMEO ȘI JULIETA

(sonet)

Rătăcitor crepuscul, ademenind osmotic
Fiori în ascensiune pe o potecă rară.
Mirată și suavă, sub baldachin de seară,
S-a înfiripat din ceața unui destin haotic.

Ca o regină a nopții, a înflorit erotic.
Aprinsă era clipa și tremura, fugară.
I-am răscolit candoarea, când dulce, când amară,
Și i-am înfrânt mândria, cu trupul meu, despotic.

Atunci, în întuneric, a izbucnit lumina.
Sămânța îngropată își țese rădăcina
Și Soarelui surâde, în luna lui April.

Cu planta care crește, o alta se usucă.
Cu viața ce se naște, o alta e pe ducă,
Și pururea e verde doar mugurul copil.

PRIMEȘTE-MĂ

(fantezie)

Primește-mă, la tine, iubito, ca pe un
Explorator exotic, în jungla amazonă,
Ori ca pe disperatul ce caută, în taifun,
Un țarm, Fata Morgana, sau ruda ei laponă!

Mi-e foame și mi-e sete de trupul tău. Un chin
Rămâne așteptarea și nu ești generoasă,
Iar porția se reduce, puțin, tot mai puțin,
Îngădui să rămâie, cu fiecare masă.

Poate c-am fost prea lacom și poate-am abuzat,
Dar chiar păcatu-acesta, fără iertare nu e,
Atunci când iei doar celui ce mai mult i s-a dat,
Îl scoți din zgura Lumii, și îl înveți să suie.

Ca un obiect de artă, dintr-un muzeu mai rar,
Pe care doar sortitul îl poate recunoaște,
La fel cum diamantul, în pântec de calcar,
Râvnește artizanul care să-l poată naște.

Am fost, iubito, poate, un soi de alchimist,
Ce sparge adevăruri și reguli dă de-a dura,
Un diavol câteodată, dar alteori artist,
Când șlefuieste visul cu palma și cu gura.

Mai e puțină trudă, mai sunt poate erori,
Dar teamă să nu-ți fie, a ta va fi izbânda,
Când vei călca pe inimi, ca pe-un covor de flori,
Iar cei ce n-au crezut-o, își vor simți osânda.

Veni-vor apoi alții, mai falnici, mai semeți,
Să-ți cântărească bustul, să-ți tulbure făptura,
Și-ți vor pretinde trupul, ca pe un dar de preț,
Cu ochii și cu palma, cu corpul și cu gura.

Se vor ruga de tine, își vor din minți,
Maeștri ca să-ți fie la învățat amorul.
Deși voi fi departe, aproape ai să mă simți,
Ca jungla ce nu-și poate uita exploratorul.

ODISEEA ALBASTRĂ

(fantezie)

Albastru marin am să-ți cumpăr iubito,
În el să te îmbrac, ca într-un lung fulgarin.
Asemenea mării pe care ai dorit-o,
Și trupul să-ți fie albastru marin.

Apoi să te duc lângă marea albastră.
Din multe ce are, să-mi dea vreun val,
Și-o barcă subțire, c-o pânză măiastră,
Un Soare deasupra, și-n zare un mal.

Vei fi ca și marea, cu valuri ascunse,
Pe care aș dori s-o străbat, dacă pot,
În barca subțire, cu ramele smulse
De brațele primului ei matelot.

Un pol fi-va capul, din părul, ca sârma,
Voi face odgoane cu nodul vânjos.
Când șuieră vântul, mai tremură cârma,
Dar vasul porni-va, pe frunte, în jos.

Atent, printre ochi, l-o purta matelotul,
Să ajungă, cu bine, la capăt de nas,
Doar gura ta mică, l-ar pierde cu totul,
Săpând-i un loc pentru veșnic popas.

Dar așa cum te știu, o vei ține închisă,
Iar barca avea-va o șansă, în plus,
Să treacă înainte, prin poarta deschisă,
În zare, de vântul norocului dus.

Rămâne bărbia, ca ultimă strajă,
La gâtul subțire, ce curge spre larg.
O zână cuminte va face o vrajă,
Legându-i un dram de noroc la catarg.

Un dram de noroc și scăpată-i nătănga
La marea cea largă și alunecă drept,
Un țarm e la dreapta, un altul la stânga,
La care din ele s-ajungă, pe piept?

O oră la unul, la altul o oră,
Un timp potrivit, de popas, parcă ar fi.
Mai mult, de rămân, o ispită minoră
Mă paște, vicleană, și n-o pot opri.

La fel ca și Circe, zeița păgână,
M-ai face să uit, ca pe-un alt Odiseu,
Ce griji mă apasă, ce doruri mă mână,
Pe insula moale a sânelui tău.

Dar un vânt sidefiu, ca o undă de cântec,
Mă împinge, din nou, înainte, spre sud,
Pe marea albastră a întinsului pântec,
Spre guri de sirenă, ce-n zare se aud.

Există un loc, primejdios totdeauna,
Cu volburi ascunse în adâncul profund.
Aici, din senin, se stârnește furtuna
Și cad marinarii, ca piatra, la fund.

Rămân doar ce ce-s temuți de sirene
Și legea lor crudă o știu îmblânzi,
Șoptind, spre adâncuri, prin fine antene,
Descântece sacre, la ore târzii.

Eram pregătit să înfrunt aventura,
Când zâna cea bună, cu ochiul atent,
Sufală cât putu, peste ape, cu gura,
Și împinse corabia pe un râu affluent.

Un râu affluent, cu estuar generos,
Spre coapsa ce, suplă, nu îngăduie unghi,
Dar vântu-i la pupă și-n zare, mai jos,
Semeț se împlinește un vârful de genunchi.

Apoi mai departe, pe gambă, la vale,
Pe-a gleznei turnantă s-alunece un pic,
Și barca, ajunsă la capăt de cale,
Ancora-și va prinde în degetul mic.

Aici va rămâne o clipă, sau două,
La marginea mării, ca într-un fiord.
Cu pânza întinsă de-o patimă nouă,
Porni-va, pe urmă, din nou, către nord.

Dar nu va mai trece pe calea bătută,
Ci, asemeni corabiei lui Magelan,
Atinge-va ținta, de ea doar știută,
Tăind depărtarea, pe-un alt meridian.

O Lume albastră, ce haina o ascunde,
Descopăr și-mi pare că nu mai sunt eu.
La cârma corăbiei ce zboară pe unde,
E acum amiralul oceanului tău.

Iubito, azi noapte un vis mă răpuse,
Îmi știu doar sfârșitul, păream un străin,
Și parcă, pe buze, ciudată-mi crescuse
O barcă din sânge albastru marin.

DESPĂRTIRE

Privesc cum cerne toamna o ploaie liniștită.
Cu nostalgii incerte, închizi un geamantan.
N-ai fost decât în tranzit, fugara mea ispită,
Te va petrece ploaia către un alt liman.

N-am să-ți mai sorb candoarea, c-o lungă îmbrățișare.
Nici sânii tăi, sfielnici, nu-i voi mai alinta,
Și n-ai să-i speli tristeții cernita ei culoare,
În ciutura dorinței, cu primăvara ta.

Pluteai în timp, cometă, pe-un cer cu gânduri grele.
Din ce-am avut în preajmă, nimic n-ai vrut să iei.
În trena ta firavă am prins câteva stele,
Să-ți faci din ele salbe, inele sau cercei.

Te-ai dus în umbra vremii și încerc o ușurare.
Destinul, de m-aude, ambrozie să-ți mai dea!
Și-n curtea casei tale, sub vie și frunzare,
S-așterni o bancă albă norocului, să stea!

Până-n hotarul toamnei, când frunza istovită,
Pe toboganul ploii, discret, va abdica,
Anticipând regretul, și-o iarnă prea grăbită
S-acopere speranța, c-o mantie de nea.

LA UMBRA FETELOR ÎN FLOARE **(rondel)**

după un motiv de M. Proust

La umbra fetelor în floare,
Mocnind, dorințele se coc.
Un zâmbet mai aprinde-un foc,
Iar fructe dulci ajung amare.

Începe totul ca un joc,
Și intră-n horă fiecare.
La umbra fetelor în floare,
Își caută viața alt soroc.

Un dor ascuns în tot ce moare,
Râvnește-o clipă de noroc,
Când timpul se oprește-n loc
Și când eternitatea doare,

La umbra fetelor în floare.

MAREA **(pastel-triadă)**

I.
Să-mi tundă nostalgia, clepsidra serii vine.
Nisipul fură timpul și-apropie un sfârșit.
Bat valurile ritmul secundelor marine
Și inima albastră respiră liniștit.

Mai fuge o privire să înfrunte infinitul.
O pașnică dorință par buzele a încerca.
În suflet, bucuria așteaptă asfințitul
Și norii despărțirii, ce se vor perinda.

E marea ca poemul ce singur se recită.
Țintești în depărtare, de parcă ai aștepta
Corabia speranței, cu pânza arcuită,
Spre zarea libertății, de fantezia ta.

II.
Valuri,
albastre secunde
în paradisul privirii.
Lacrimi
pentru nostalgia clepsidrei,
și, ca o boală a timpului,
iluzia,
regretul,
speranța.
Inima de azur a poemului
bate în porțile simțurilor,
recitând infinitul.

III.
Inima de azur a nesfârșitului poem ce se recită singur.

ACEEAȘI MARE **(fantezie)**

Un val va fi dorit o pânză, odată,
Și-o pânză poate a căutat un val,
S-o ducă, peste marea zbuciumată,
În rada unui port patriarhal.

De atunci și valul urcă sau coboară,
Și-n larga mare nu-și găsește loc,
Din zori și până-n asfințit de seară,
Căutându-și pânza demnă de noroc.

Norocul însă, spiriduș himeric,
Vânează veșnic masca altui chip,
Iar când se stinge seara, în întuneric,
Se îndreaptă valul, singur, spre nisip.

Veni-va iarna, cea cu vânturi sure,
Și valul poate va urca la cer,
Un darnic Zeu să afle, să-l îndure
Să frângă marea sub un bici de ger.

Apoi gonind, din înălțimi, la vale,
Să călărească crivățul hai-hui
Spre locu-n care s-a oprit, din cale,
În albă hibernare, pânza lui.

De sus, ocrotitor o va ascunde,
Îmbrățișând-o cu nămeți de nea,
Și-o va păstra în veșnicile unde,
Iar restul nu-i decât... etcetera.

Aceeași mare o privim în parte.
În zare deslușim același cer.
Ești poate pânza, licărind departe.
Sunt poate valul, rătăcind stingher.

DOR DE LEVANT

(fantezie)

Se prăbușește cerul peste ape,
În zare, bolta valurile o țin,
Rămân la țarm, dar gându-1 las să scape,
Săgeată peste Pontul Euxin.

Un alt cargou se stinge-n depărtare,
Despică cerul prova lui de fier,
Întinsa mare se revarsă-n mare,
Așa cum cerul se deschide-n cer.

M-aș duce să curtez Mediterana,
S-o ispitesc la cină, în Bosfor,
Vreo trei cadâne să împartă hrana,
Iar una s-aibă grijă de ulcior.

Ca Gruia lui Novac, de altă dată,
M-aș vrea ghiaurul fâlnic și fudul,
Nesocotind puterea îngâmfată,
La margine de Pont și Istambul.

Rămân la țarm, dar gându-1 las să scape,
Săgeată peste Pontul Euxin.
Aprinde noaptea stele peste ape,
Iar luna parcă tremură puțin.

MARINĂ

(fantezie)

Corabia-și uită umbra pe valurile stinse,
Când, trufașă, despică talazurile-n larg,
Uitând și cine-o poartă spre margini necuprinse,
Trăgând de pânza aspră, legată de catarg.

Pe marea domolită, regină-ar vrea, nebuna,
Ca numai ea să fie, întotdeauna, dar,
Când se revoltă valul, dezlănțuind furtuna,
Mai scumpă-i e, ca apa, o piatră de hotar.

Căci tată-i fu dulgherul și mumă-i fu pădurea,
Iar valurile numai neconținut s-au frânt.
Izbind în lemnul prorei, asemeni cu securea,
Ce-o făuri, odată, pe-o limbă de pământ.

La fel cum mateloții, în dimineți senine,
Scrotează depărtarea, alături de noi,
Răstălmăcind chemarea preriilor marine,
Cu nostalgia clipei întoarcerii înapoi.

Când te încolțește viața, când dragostea te minte,
Când te ofilește teama, în nopțile târzii,
Când sângele, năvalnic, îți bate-n piept, fierbinte,
Te cheamă depărtarea, să pleci, ca să revii.

FARMECUL ILUZIEI

(sonet)

Nourii speranței rățesc ca banii,
Vin de pretutindeni și, cum vin, se duc,
Cum dispare clipa și alungă anii
Timpului din care n-am să mi apuc.

În oglinda nopții, viageră-i luna,
Pe-un ecou de raze, dau privirii drum,
Ținta-i către stele, de-aș chema vreuna,
Să-i închin norocul, ar ajunge scrum.

Ispitește-mi gândul, veșnică himeră!
Vraja ta albastră, ochii mei o știu,
Când mă istovește ziua austeră

Și trăsura vremii-i fără vizitiu,
Culcă-mă devreme, noapte efemeră,
Și, cu ea aproape, scoală-mă târziu!

LORELEY

după H. Heine

Nu știu ce putere mă înseamnă,
De singur mă aflu mai trist.
O veche legendă mă îndeamnă
Să uit pentru ce mai exist.

E rece, se întunecă zarea.
Cad stropi de întuneric pe Rin.
Din munți se împrăștie boarea
Spre calmele ape, ce vin.

Pe-o stâncă răsare o femeie,
O stea dintr-un cer cu povești!
Ca aurul, păru-i scânteie,
Ca focul, un dor s-o privești!

Ea cântă, delir risipește,
Iar vraja pătrunde-n amurg.
Un piepten de aur sclipește
În pletele-i dalbe, ce curg.

Luntrașul, în mica lui barcă,
Ascultă și vine supus.
Nu simte primejdia parcă,
Iar ochii privesc doar în sus.

Eu cred că, în colții de stâncă,
Luntrașul cu barca, s-au frânt,
Și-n liniștea apei, adâncă,
I-a dus Loreley, cu-al ei cânt.

GALOP

(fantezie)

Unde se înfruntă ura cu dorul,
Unde doar stânca întâmpină norul,
Du-mă, de-a valma, calule murg!
Noaptea-i departe, orele curg.

Lasă-mi, stăpâne, frâul în vânt!
Tânăr ești încă, ager mai sânt.
Zorii, pe boltă, limpezi se scurg,
Noaptea-i departe, orele curg.

Stai bidiviule, nu fi nebun!
Lasă, stăpâne, drumul e bun,
Lungă e vremea pân-la amurg,
Noaptea-i departe, orele curg.

Uite că-i toamnă, murgule drag,
Aripi de iarnă fâlfâie-n prag,
Frunzele îngroapă uliți de burg,
Noaptea-i departe, orele curg.

Iarnă-i afară și-n suflet e frig,
Gânduri apasă, aș vrea să strig,
Unde ești, unde, calule murg?
Noaptea mă îngheață, orele curg.

DRUMURI

Drumuri, râuri nesfârșite
În a timpului cetate!
Hrană pașilor și trudă
Celui care le străbate.
Să le întrebe, cine știe?
Să le audă, cine poate?
Către cine, până unde
Fug aceste drumuri, toate?

DOINA

Acolo unde râul, firav, se înfiripă
Și bucură privirea cu zâmbet de izvor,
Înmugurește doina, gingașa ei aripă
Răsare, limpezită, din vama munților.

Unde se înalță dealul, ca valul, din câmpie,
E doina psalm de înger, cu dorul necuprins,
Ce adună jarul celui ce arde-n pribegie
Cu noaptea deznădejdiei, la groapa celui stins.

Acolo unde șesuri se răspândesc în zare
Și vegetale flamuri de secetă se tem,
Acolo-i aspră doina, ca rana care doare,
Și-n glasul ei răsună și jale și blestem.

Unde se cântă doina, acolo-i casa mea!
Pogoară acolo anul pe trepte de colind.
Și Patria-i acolo și tot acolo aș vrea,
De clipa cea din urmă, cândva, să mă desprind.

DOR

Dor roșu,
dor albastru,
dor galben
dor verde,
dor violet
și dor alb.
Dor, dor,
curcubeu peste suflet!

DESPĂRȚIREA DE TIMP

Ultimul drum nu cunoaște ecou,
nici semne de prioritate.
De cele mai multe ori,
rămâne pustiu.
Doar din când în când,
pe cărările sale,
în umbra tăcerii,
pelerini solitari
migreză spre poarta
despărțirii de timp.
Dincolo de durere,
dincolo de uitare,
dincolo de neant,
cineva îi așteaptă.

***DIN VOLUMUL:
„RANĂ PE CER”
1998***

AVERTISMENT

(imn)

Când cizma puterii strivește, profană,
Adânci năzuințe, în suflet sădite,
E semn că, la cârmă, pândește, vicleană,
Reptila trădării, cu legi otrăvite.

Când cel ce înșeală împarte speranța,
Un fulger se aprinde pe cerul durerii.
Povara discordiei înclină balanța
Și-alungă virtutea-n exilul tăcerii.

Când lupii politici dau iama prin turme,
In colții prădalnici sfârși-vor mioare
Și nu va fi cine prăpădul să-l curme
Și nu va fi cine s-audă cum doare.

Așa ne vor frânge vrăjmașii ființa,
Cu cozi de topor care-și seceră frații,
De nu vom clădi, ca un zid, conștiința,
Să apere Țara, în rând cu Carpații.

ÎMPREUNĂ

(discurs)

Suntem împreună, copiii sau bătrâni.
Suntem împreună, supuși sau stăpâni.

Suntem împreună, săraci sau bogați.
Suntem împreună, furioși, împăcați.

Suntem împreună, de vrem, de ne-opunem.
Suntem împreună, „Eminescu” când spunem.

Suntem împreună, în grai, în credință.
Suntem împreună, în gând și ființă.

Suntem împreună, în noapte și-n zi.
Suntem împreună, oricât vom mai fi.

Suntem împreună, aici sau departe.
Suntem împreună, în viață și-n moarte.

Suntem împreună, în rele și-n bune.
Suntem împreună, în marea Națiune.

CU DRAGOSTE DE ȚARĂ* **(discurs)**

Cu dragoste de Țară, hrănește fapta ta!
Prinosul datoriei păstrează-1 Țării tale!
Tu nu ești doar copilul unor părinți sadea,
Ci fiul ești, sau fiica ființei naționale.

Ai supt înțelepciune și dor de străbuni,
În limba cea română ai spus cuvântul: mamă.
Străbună-ți este zestrea, ce-n cuget o aduni,
Să-ți fie călăuză, când treci a morții vamă.

Prin tine încolțește sămânța unui Neam
Și multe generații se împlinesc prin tine.
În pomul veșniciei rămâi un simplu ram,
Dar rodul luptei tale se pârguiește bine

Abia în zarea celor, ce-n vremuri, te-or urma,
Să-și depene ursita pe strămoșeasca glie.
Cu dragoste de Țară, hrănește fapta ta!
Iar când suspină Neamul, să fii la datorie!

*Poezie recitată la Mitingul de protest împotriva semnării
Tratatului cu Ucraina, organizat la Timișoara, în Piața Unirii,
în data de 2 iunie 1997.

BINEȚE FRAȚILOR UITAȚI

Deschideți larg porțile Neamului!
Tăiați vițeii cei grași
și așterneți masa bucuriei,
căci, iată, în sfârșit,
s-au întors fiii noștri, mult așteptați,
pe care pierduți i-am crezut,
în cumplitul pustiu al istoriei!
Așa aș fi vrut să strig,
precum, în vechime, fericitul părinte,
dar vai!
nu sunt eu tatăl,
ci doar tot un biet frate,
împărțit între durere și revoltă,
răstignit în neputință,
și nevoit să privească
cum frații săi dragi,
purtând în spinare, ca melcii,
povara și casa graiului strămoșesc,
bat zadarnic la porțile țării,
ferecate de nevrednicul și risipitorul lor tată vitreg.

VOI
(odă)

In memoriam:
Doina și Ion Aldea Teodorovici

Voi ați apus ca un astru, în cântec,
Voi ați trecut, împreună, în Duh.
Fratele Vieru v-a dat un descântec.
Steaua Mihai v-aștepta în văzduh.

Voi ați plecat la soroc de răscruce.
Cântecul însă, balsam pentru dor,
Vindecă pomul ce sta să se usuce.
Apără crezul celor ce vor

Vajnici străjeri, la hotar, să rămână,
Vetrei de neam să-i înfrunte vrăjmașii,
Ca peste Țară, pururi stăpână,
Vița lui Cuza să-și crească urmașii.

RANĂ PE CER

Întru credință, întru dreptate,
Șovăie fapta, gândul se abate,
Vrerea-i firavă, calea încâlcită,
Pasărea albă, de cuib despărțită,
Zboară-n derivă, șoimul pândește,
Vântul potrivnic, perfid, se întetește,
Legea e-n umbră, fără îndurare,
Mândrele aripi ajung între ghiare.
Pasărea albă, rană pe cer,
Poartă destinul în care mai sper.

STEAUA MEA

Steaua mea cu raze spulberate,
Steaua mea cu cerul confiscat,
Treci prin zodii pline de păcate,
Entuziasme nu te mai străbat.

Te-a întunecat indiferența.
Jarul împlinirilor s-a stins.
Te privesc și, oglindind absența,
Mă întâmpină un cer învins.

Dar mai sper, din umbra neputinței,
Să te smulgă un îndemn solar,
Și, arzând cu flacăra credinței,
Să-ți revendici cerul necesar.

TRICOLOR ÎN BERNĂ* **(discurs)**

Doliu peste albastrul de Voroneț,
galbenul Basarabiei
și roșul sângeriu
de Mărăști, Mărășești și Oituz!

În bârlogul lupului împușcat,
dulăii prezidențiali
au sfârtecat speranța reîntregirii.

Nori negri, cu otrăvite ploii,
tot curg dinspre răsărit,

pângărind cerul lui Mircea, Mihai și vodă Cuza.
Ocroțește-ne Doamne!
Dar și atunci:
deșteptați-vă fraților
și limpeziți-vă demnitatea
la izvorul conștiinței Neamului!
Dați-vă mâna și îngrădiți răbdarea!
Nimeni să nu mai batjocorească
ființa acestui neam,
fără a da seamă mâniei voastre!
În veci.

*Poezie recitată la Mitingul de protest împotriva semnării
Tratatului cu Ucraina, organizat la Timișoara, în Piața Unirii,
în data de 2 iunie 1997

VĂ CHEM **(discurs)**

Vă chem,
cât prieten mai e timpul.
Poftiți aici, lângă mine,
oaspeți în linia întâi,
unde șuieră gloanțele răului,
rânind deseori speranța!
Viitorul calcă pe fapte.
Veniți să ne așternem în calea lui!
Veniți și rămâneți!
Veniți!

NINGE

(elegie)

Ninge încet, cu stropi de seară.
Ninge lin, cu dalbe flori.
Peste gânduri, peste țară,
Ninge rar, cu sărbători.

PRELUDIU

În ambițioase mlaștini, orgolii dau în floare.
Buimace anotimpuri au tot descălecat.
Ambasadorii cinstei migrează-n resemnare
Și stăpânește răul, cu sceptru de împărat.

Când treptele răbdării hrănesc indiferența
Și-n cuiburile înalte cresc ulii de pripas,
Păienjenii minciunii vânează inocența,
Cu pânza vicleniei și șarpele în glas.

Dar faldurile vremii adie a schimbare
Și ceața deznădejdiei, curând, vom risipi-o,
Deștelenind domnia epavei tutelare
Și prăvălind-o-n hăuri, cu-n singur gând: adio!

TRANZIȚIE

(discurs)

Un dram de noroc primenește ursita,
Un dor de necaz sfredelește-n destin.
În haina puterii se îmbracă ispita
Și-adulmecă prada între cei care vin

La hanul tranziției, un timp să petreacă,
În piața răbdării să-și târguie hrana,
Din vinul speranței să soarbă-o cinzeacă,
Și-apoi, cu iluzii, să-și mântuie rana,

Din sufletul greu istovit de furtună,
În cruntul Decembrie, de an '89,
Când Țara sfărâma chingi de iarnă nebulă,
Când timpul creștea ca o epocă nouă.

Aceasta o fi vama tranziției oare,
Pe care-i nevoie s-o trecem cu toții,
Dar fără de cinste, curaj sau onoare,
Poveri inutile, când vameși sunt hoții?

E dincolo viața pe care-am sperat-o,
În care dreptatea ajunge stăpână?
Sau calea Golgotei, ce-am tot îndurat-o,
E singurul drum pentru Nația Română?

E vremea, socot, să ne întoarcem puterea
Spre binele obștei, cu harul iertării,
Dar răii să știe că asta ni-i vrea
Și nu rătăcim prin deșertul uitării.

E vremea, socot, să stârpim rozătorii,
Când, lacomi, dau iama-n hambarul Națiunii!
Iar ceața, e vremea s-o spulbere zorii.
Iar cerul, e vremea să-și caute lăstunii.

SISIF

Ca un altar, adună viața,
la praznicul celor șapte ani,
speranțe înhumate
în țărâna lehamitei și a uitării.

Atenți, groparii încă veghează,
dar rebele ploi
mai sparg cătușele vremii,
răscolind pământul.

Răsar astfel, câteodată,
firave iluzii,
din care, ca un scamator,
timpul toarce fantasme ademenitoare
pentru cei mulți și umili
în nesfârșita lor naivitate.

Calvar -
celor împovărați de conștiință!
Stindard -
celor însemnați cu stigmatul jertfei,
iar deasupra,
jinduind în așteptare:
corbii, ulii, vulturii...

FRIG

În tinda iernii mai pândesc ninsori
Și gerurile ar mai da o raită.
Copacii-s goi și năpădiți de ciori,
Iar lupii-s încă adunați în haită.

Îmi mușcă inima acest decor.
Dezghețul nu vrea bucurie-n case.
Aștept, dar așteptările mă dor,
Și-un frig mesianic se adună-n oase.

De s-ar topi și vrajba mai curând!
De n-ar mai fi speranța o povară!
Înțelepciunea de-ar pătrunde-n gând,
Și nu l-ar da pe Dumnezeu afară!

STARE DE FAPT

(discurs)

Peste Națiune plouă cu nevoi
Și crește sărăcia-n bătătură.
Grădina țării zace în noroi,
Iar aerul e otrăvit de ură.

Se umple primăvara de omizi
Și nu văd păsări să le mai stârpească,
De parcă am fi un neam de invalizi
Și-ar sta s-apună steaua românească.

N-ajunge să ne tot proptim de cer
Și lacrimi să îngropăm în rugăciune.
Căci Dumnezeu e bun, dar auster,
Și dacă-ți dă, în buzunar nu-ți pune.

Sunt necesari și niște ani de post,
Cu rugăciuni cinstite și severe,
Și credincioși ce vor să-și afle un rost,
Sfințindu-se într-o nouă înviere.

PASTORALĂ

Un bătrân uitat de vreme,
abătut pe-un drum de țară,
întâlni-i odată-n ceasul
unui asfințit postum.

Încotro te încumeți taică?
Întrebai, așa într-o doară.
Înainte dragul taichii,
către cel din urmă drum.

RUGĂMINTE

(elegie)

Mai lasă-mă să încing cu dor privirea!
Mai lasă-mă uitarea s-o ascult!
Mai lasă-mă să regăsesc uimirea
Copilului care am fost demult.

Apoi, cu nostalgia în ghiozdan,
Și cu dorințe simple-n călimară,
Mai lasă-mă, din eul cotidian,
Să evadez, până m-or prinde iară.

DEASUPRA LINIȘTII

(fantezie)

Undeva la mansardă,
deasupra liniștii,
răzbate freamătul gândurilor insistente
și uneori agresive,
adevărate săgeți,
ce rănesc conștiința.
Destul! Izbucnesc,
și indispoziția mă ocupă.
Preferam somnul indiferenței.
Fericite acele vremuri
în care mă jucam cu cuvintele,
într-o prelungită copilărie!
Îmi plăcea să le aleg,
să le cântăresc îndelung
și să le potrivesc,
înșirându-le, cu răbdare,
în brățări și coliere
pentru pieptul și brațele
siluetelor delicate.
Mi le închipuiam, apoi,
tălmăcite în arhitecturi sonore,
răspândind acorduri ample,
sau doar adieri diafane,
stropite cu picături
de flaut, harpă sau pian.
Încetează! Mi se răspunde.
Nu ți-au fost hărăzite
boema și inocența târzie.
Sortit ești să rămâi combatant

în armata cuvintelor.
Să lupți
împotriva graiurilor cotropitoare
și a norilor cenușii,
care întunecă ființa.
Zadarnică splendoarea poemelor,
dacă înfrângerea alungă graiul în exil!
Ursitoarele ți-au făurit scutul din piele de taur,
și ți-au ascuțit sabia,
iar arena îți va fi scena,
din care vei pleca sfâșiat
și târât prin colbul disprețului,
spre cimitirul uitării,
de nu te vor ocroti
curajul și înțelepciunea.
Vei asculta pulsul mulțimilor dezlănțuite
în clocotul faptelor,
pe care doar goarna și tobele îl pot însoți,
pentru a zgudui timpanele puterii,
sau pentru a le sparge.
Iar dacă soarta și vrednicia
ți se vor împăca în biruință,
sau măcar într-un vremelnic adăpost,
găzduit la marginea încheștării,
numai atunci,
în pacea binevoitoarelor clipe,
îți va mai fi poate îngăduită
favoarea de a împlânzi îndărătnicia cuvintelor,
de a le dezmierda farmecul și înțelesul ascuns,
în recitaluri rezervate celor aleși.

RÂURI (discurs)

Rănila Națiunii nu mai știu să doară.
Resemnarea frânge aripi în amurg.
Câmpul demnității prea puțini îl ară.
Râuri de credință prea puține curg.

Și încă, din acelea, unele adapă
Mlaștini de ambiții, setea de fotolii,
Irosind această prețioasă apă
În țărâna stearpă a marilor orgolii.

Încetați risipa, seceta-i profundă!
E amenințată chiar ființa Țării.
Râuri rătăcite în deșert se afundă.
Râuri adunate dau splendoarea mării.

JERTFA NU AJUNGE (odă)

In memoriam:

*Doina Rebeca Cercel-
trandafir al Revoluției române
din decembrie 1989*

Mugurii răbdării devenit-au spini,
Înghețând în gerul dezbinării noastre.
Florile speranței n-au prins rădăcini
Și una, câte una, se usucă-n glastre.

Nu străpunge ghița Soarele cu dinți.
Nu alină jalea lacrimi prefăcute.
Stearpă e credința, dacă n-are sfinți,
Și apune Neamul fără de virtute.

Jertfa nu ajunge, mila-i de prisos.
Orele astrale se plătesc cu sânge,
Când peste destinul Țării, dureros,
Lanțul disperării, ca un ștreang se strânge.

DE TE VOI UITA

(discurs)

De te voi uita, Timișoară,
secura rușinii și colții ocarei
să-mi sfâșie numele!

De te voi uita, Bucovină,
mohorât să-mi rămână cerul
și prădat cuibul copilăriei!

De te voi uita, Românie,
surpată să-mi fie liniștea
și împovărată țărâna din urmă!

POETUL TRIST - POETUL DEMN (odă)

In memoriam:

*poetului bucovinean Vasile Levițchi,
mentor al celei mai importante generații
de poeți și militanți cernăuțeni, stins la
Chișinău, în anul 1997, la puțină vreme după
încheierea Tratatului trădător cu Ucraina*

Norocul nu i-a stat în cale.
Recunoștința nu l-a vrut.
Însă din ce se adună-n jale,
Doar depărtarea l-a durut.

În Țara Fagilor, rănită,
A alinat cu har durerea
Latinei Ginte, prigonită
Cu tot ce naște rău puterea.

În Țara Fagilor, trădată,
A strâns, sub crucea datoriei,
Sămânță tânără, curată,
Pentru ogorul veșniciei.

În Țara Fagilor, duioasă,
Cu etnici nori, ce vor un Soare,
Nespus și-ar fi dorit o casă,
Și-un loc sub cer, la fiecare.

Când soarta, pasăre haină,
Din ce ți-e drag, mai mult răpește,
Iar floarea, smulsă din grădină,
Pe rug de dor se ofilește.

De Țara Fagilor departe,
Cu fila morții, ca un semn,
Încheie ultima sa carte,
Poetul trist - poetul demn.

IZVORUL

Din izvorul unic al nemărginirii,
Curge existența pe făgașul firii.
Binele și răul îi așează maluri.
Pietrele ispitei o pețesc cu valuri.
Ploi de sentimente o hrănesc în cale.
Datini și destine o petrec la vale.
Steaua suferinței îi înalță cerul.
Arșița credinței îi topește gerul,
Și precum trecutul naște viitorul,
Din estuarul morții, susură izvorul.

ÎNDEMÂN

Lasă valul fanteziei
Să inunde inocența!

Lasă candela speranței
Să vegheze întristarea!

Lasă flamura virtuții
Să înfrunte răutatea!

Lasă rodul făptuirii
Să întârzie uitarea!

Lasă pavăza credinței
Să întâmpine neantul!

***DIN VOLUMUL:
„AVATAR“
2001***

LANȚUL
(discurs)

Precum un potcovar muncește fierul,
Cu bici de foc, în ropot de ciocane,
Strămășii noștri, albăstrind ciolane,
Au înălțat, treaptă cu treaptă, cerul.

Din negura de vremi, lanțul zidește
Și îmbină, strâns, istoria unei Nații,
Care, cu fiecă verigă, crește,
Sporind tăria dintre generații.

Ca pavăză, în luptele cu timpul,
Ce, nemilos, înghite, sfarmă, schimbă,
Strămoșii noștri, care poartă nimbul,
Ne-au făurit, drept scut, o limbă,

Și un ogor pe care crește viața,
Și ne adăpostește-n datini,
Când, dinspre noapte, izvorăște ceața,
Iar, dinspre zi, ne amenință patimi.

Ca mâine, fiule, veni-va ora
Să faci dovada vredniciei tale,
Pornind, din inima pădurii, hora,
Spre vârf de deal, spre lunecoasa vale.

Dă-i drumul fiule și cheamă-ți frații,
Ca, împreună, să purtați povara!
Copii ai Soarelui și-ai mamei Nații,
Vă cheamă timpul să întregiți și Țara!

Iar când veți deveni unul, cu toții,
Și veți ieși din neagra colivie,
Se vor mândri, cu voi, nu doar nepoții,
Ci și strămoșii, cei din veșnicie.

Or să vă ajute Cei de Sus și poate
Veți reuși să înălțați ștacheta,
Ca să rămână Neamul, mai departe,
Conducător, pân-s-o schimba Planeta.

HAI, HAI!

Hai, hai, Neamule hai!
Prin păduri te ascundeai
Când veneau hoții, pe cai.
Hai, hai, Neamule hai!
Azi, când hoții vin cu mapa,
Tu să-i vrăjmășești cu sapa!
Hai, hai Neamule hai!
Hoțu-i hoț, chiar dacă-i:”domn”!
Să n-ai pace, nici în somn,
Până nu vei da cu-n par
In destinul tău amar!
Hai, hai Neamule hai!
Ca, de rele, să nu dai,
Nu lăsa, să-ți spurce țara,
Pleava Lumii, cu fanfara!
Hai, hai, Neamule hai!
Să-i belești pe toți acei
Care-s hoți, care-s mișei,
Și n-au dragoste de Țară
Nici de oamenii ce ară
Vatra Țării, strămoșească,
În câmpia românească!

DECEBAL, CĂTRE DUȘMANI

Aștept, de două mii de ani,
Să coborâm între dușmani,
Să zăvorâm poarta un timp,
Să nu pătrundă, în Olimp,
Decât acei ce vor să creadă:
Nu în buhai, ci în cireadă.
Decât acei ce vor să fie:
Nu cărămizi, ci temelie.

EMBLEMĂ

Din sămânța verde, risipită-n spații,
Răsărita vatra unei alte Nații.
Din tărâmul veșnic și nespus de dulce,
Răsărit-a dorul care-o să ne culce.
Din talazul mării, ce se tot răstoarnă,
Răsărit-a viața care ne întoarnă,
Și din cornul aspru-al capului de zimbru,
Răsărit-a țeapa, ce-o vom pune: timbru.

GÂND DE PRIMĂVARĂ

Un gând vioi, un gând uituc,
M-ajunge și mă îndoi, năuc,
Precum o creangă, după vânt,
Precum o notă, după cânt,
Precum un dor, după un chip,
Precum un val, după nisip.

BARZA

(pastel)

Cu fâlfâit de aripi lungi,
Coboară, maiestos, prin lunci,
Ca o prințesă neștiută,
De-un zmeu, în barză prefăcută.

NINSOARE

(fantezie)

Pulbere albă, cernută prin sita cerului,
cu fulgi mărunți, peste care alunecă privirea,
ca pe un topogan miraculos.
Roi de minuscule perle, sclipitoare,
evadate din scoicile norilor
și dornice să sărute Pământul,
cu tot ce are bun și rău,
pentru a spăla realitatea
de păcatele ce-o înjosesc.

Cu trupul lor fin, se topesc și dispar,
crezând, cu naivitate,
în jertfa lor efemeră.
Dacă vor contribui cu ceva
la mântuirea acestei Lumi,
așa cum au sperat,
rămâne de văzut,
însă eu, în naivitatea mea,
le mulțumesc!

ARDE-MĂ

Arde-mă tu, iubire nestinsă,
Rana să-mi fie pururi încinsă
De o văpaie fără de scrum
Care să-mi ardă și ultimul drum!

ACOPERĂ-MĂ

Mi-e frig de Lumea asta, răceala ei mă îngheață,
Sclipește lacom răul, prin ochii săi de ceață,
Și cască gura hâdă, cu dinții colțuroși,
Să înghită tot, deodată, și Zei și feți frumoși
Și zâne și castele și basme laolaltă,
Din care toarce dorul iubirea lui, înaltă.
De aceea, peste vremuri, să țesem conștiința
S-acopere durerea, tristețea și ființa.
Dar, până atunci, iubito, când vezi că vremea-i sumbră,
Acoperă-mă încă, cu Soare și cu umbră!

MAI VINO!

Din neuitata ta iubire,
M-am prefăcut în amintire,
Și din aceeași țesătură,
Am tors și dor, am tors și ură,
Ca să te știu pe dinafară,
Iar, din azur de primăvară,
Adun culoare și lumină,
Să te aduc, cu rădăcină,
Înfiptă-n zarea mea, străino,
Ca să m-auzi, când strig:
Mai vino!

CÂNDVA

(cântec)

A fost cândva o vreme când timpul m-a înțârcat.

A fost cândva o vreme când zarea s-a blocat.

A fost cândva o vreme când nu știam prea mult.

A fost cândva o vreme când mă simțeam adult.

A fost cândva o vreme când defilam semeț.

A fost cândva o vreme când mă credeam isteț.

A fost cândva o vreme când rătăceam stingher.

A fost cândva o vreme când mă temeam să pier.

A fost cândva o vreme când răsădeam un pom.

A fost cândva o vreme când zămisleam un om.

Și va veni o vreme să port povara io.

Și va veni o vreme ca să vă spun adio.

Și va veni o vreme, ce mă va încununa,

Când, risipit în raze, iubind, voi lumina.

FLOAREA DE FOC

(cântec)

Floarea de foc, floarea de foc, arde privirea, nu e un joc.

Floarea de foc, floarea de foc, vindecă dorul fără noroc.

Floarea de foc, floarea de foc, n-o vede mintea, când stă pe loc.

Floarea de foc, floarea de foc, arde întruna pân-la soroc.

NATALIA

Născută-i din spuma azur-pământie,
Cu sângele roșu, dar fața mai albă
Ca laptele mamei, cu ochii de nalbă,
Și trupul ca fraga de toamnă, târzie.

Arzându-ți făptura cu ochii ca para,
Și trupul semeț, incendiat: vâlvătaie,
Mireasma ei pură dă iama-n odaie,
Când inima, frântă, adulmecă vara,

Și aleargă, năucă, prin Lume, spre mare,
Ca norii de umbră, în prag de furtună,
Ca vântul, ce n-are nici chip, nici culoare,
Dar zboară cu aripi de Soare și Lună.

Un gând tricolor îl trimit, înainte,
Și apoi, după el, va porni și răvașul,
Să-i smulgă, din creieri, măseaua de minte,
S-o scuipe, la dracu, s-o ia cu fărașul,

Și-n locu-i de rană, s-atragă, cuminte,
Iubirea de oameni, de Țară și Lume!
Ca Pasărea Phœnix, să ardă, fierbinte,
Iar dorul să-l stingă în marea cu spume!

Și dacă, vreodată, va da lovitura:
Din cușca de glorie, să scape-n vecie,
De îndată și mama ei dragă: natura,
Un trăsnet pe cinste-i va da companie!

MARIA

(elegie)

Din adâncime de biserici,
Cu chipul pal, cu ochi feerici,
Cobori privirea, cu blândețe,
Și ți-o oprești, să-mi dai binețe,
Când, în genunchi, mă urc la tine,
Pe drumul dintre rău și bine,
Ca să te-ador, ca pe Mesia,
De-a pururea și-n veci: Maria.

MELANCOLIE

(elegie)

Făptura ta îmi pare cunoscută,
Și chipul tău mă îmbracă în senin,
Atunci, când, dintre toate, prefăcută
În înger, mi-ai oprit un lung suspin.

M-am așteptat să-mi cârmuiești ființa,
Și-am cutezat să mai încerc, discret,
Să torc, în gesturi simple, umilința,
Să înșir câteva strofe într-un caiet.

Dar când, în noapte, ai pătruns în casă,
Albind cu strălucire soarta mea,
Din întuneric, te-am simțit: crăiasă,
Ce, dinspre ceruri, coborai pe-o stea.

ZVON DE PRIMĂVARĂ (pastel)

Floricele, floricele,
Gânduri bune, gânduri rele,
Gândăcei și frunzulițe,
O cămașă cu altițe,
Câte ițe, câte ițe!
Cu privirea ce te îngheață,
Rumegând un fir de ceață,
Un păianjen, prin verdeață,
Câtă viață, câtă viață!
Pe alee, la plimbare,
Delicate domnișoare,
Cu surâs și cu candoare,
Ce splendoare, ce splendoare!

RĂMAS BUN

Dacă privești o frunză cum lin se îngălbenește,
Și când melancolia o simți că încărunește,
Atunci, dintr-o secundă, voi face poate un veac,
În care, printre alții, mă voi sili să încap,
Să-ți îndulcesc secunda cu-n strop de veșnicie,
Din care, jumătate, să-1 bei cu lăcomie,
Iar cealaltă, zgârcită, să-1 lași, drept moștenire,
Doar celor care-n suflet ți-au picurat iubire.

RUGĂCIUNE

Tu, care-n versuri sobre atât ai fost slăvită,
Și ne-ai lăsat iubirea cea mai neprihănită,
Aducă a mea rugă, la cele mai duioase,
Și, în adâncul nopții, pătrunde lin în case,
Și luminează visul, acolo unde curgi,
Cu pururi Preacurate, cu vajnici Demiurghi,
În realitatea noastră, cea numai una: tristă,
Ca să ne înveți, cu visul, ce Demiurghi există!

ÎNTUNECARE

Din limpezimea unui unic Astru,
Cu sânge roșu, galben și albastru,
Am pogorât pe-un curcubeu feeric,
Desprins parcă, în zori, din întuneric,
În care ochiul nu se mai destramă,
Și chiar privirea nu îl bagă-n seamă.
Dar voi spori culoarea cu nuanțe,
Ca s-o rețină cei ieșiți din ștanțe,
Și să nu uite că lumina mare
Va însemna, cândva și: întunecare!

DUHUL AVATAR

Cobori în neguri sumbre, ce pătimesc o zare,
Cu aripi de arhanghel, cu păslă la picioare,
Cobori încet, prin veacuri, să nu te simtă anii,
Dar, mai ales, mulțimea, iar, alteori, dușmanii.

Cobori numai în veacuri ce-și curăță ograda
Cu zguduiri profunde, sau răstigniri pe cruce,
Și n-ai impedimente să-ți obturezi fațada
Cu chipuri necioplite, înfipite la răscruce,

Ca Lumea să priceapă că s-a schimbat macazul
Și s-o pornească, iute, pe ruta cea șireată,
De nu cumva dorește să întâmpine necazul,
Și chiar să-1 găzduiască. Acum ori niciodată!

LA LUPTĂ!

(discurs)

Vă chem ca să pornim la luptă,
cu ochii stinși, cu fața suptă.
Vă chem ca să-i belim pe toți
ce vor, în Țară, numai hoți,
de parcă n-am mai fi români
și-am vrea, la cârmă, alți stăpâni.
V-aștept, pe voi, cei cu credință,
în a Națiunii biruință,
să ne unim în cugetare,
și, cu simțire arzătoare,
să știm, cu toții, care-i vrerea,
și apoi să preluăm puterea,
ca Țara asta, pe vecie,
să fie doar: o Românie!

MAREȘALULUI

(odă)

Când toți ceilalți “politici” s-au prefăcut în umbre,
De rămăsese Țara pe gânduri reci și sumbre,
Din rob la mânăstire, chemat fu numai dânsul,
Dar, răspicat, le spuse c-o să-i apuce plânsul,
Atunci când inamicul, în setea lui avară,
Îi va pocni în creștet, la asfințit de vară,
De-o să rămână Țara beteagă multă vreme,
Și vor plăti nepoții, cu chinuri și blesteme.
De aceea, vrând să înfrunte destinul dușmănos,
El a urcat pe cruce și a murit frumos,
Lăsând, drept moștenire, nu numai mânăstirea,
Ci și icoana sfântă, cea cu: Reîntregirea.

MAMEI MELE

(odă)

Sărmana ta ființă, sortit să-mi fie mamă,
S-a frânt de răul vieții cu viclenii asunse,
Dar n-ai știut că soarta, cu întunecimi de rană,
Ți-a fost blagoslovită de taine nepătrunse.

Ai suferit atroce și ți-a dospit amarul
În ciutura durerii, cu lacrimi și cu fapte,
Dar ți-ai sporit averea, cu chinul și cu jarul,
În lumea veșniciei, de dincolo de noapte.

Ia seama, mamă scumpă, la vremea care zboară!
Luceafărul de noapte curând va lumina,
Și nu-l vor mai întoarce, din drum, a doua oară,
Nici flamura științei, nici năluciri de stea!

DOAMNEI PROFESOARE

(odă)

Tu, cea rămasă-n umbră, ca o adâncă zare,
Mi-ai uns adolescența cu zâmbet și culoare.
Ți-am conturat făptura cu crini și cu lumină
Și te-am purtat, în suflet, de-a pururea: regină.

Tu, cea care, cu gândul, m-ai însoțit departe,
Și aproape-mi vei rămâne, chiar dincolo de moarte,
Un gând, pe înserate, cu dragoste-ți aștern,
De-a pururi dirigintă, în clasa de infern.

Îți mulțumesc că harul te-a încununat cu minte,
Și n-ai lăsat dulăii să sfășie veșminte
De-adolescent precoce, rătăcitor prin lunci,
Când primăvara însăși se risipea în strungi.

Rămâi așa, curată, în ochii tuturora,
Ca Maica venerată a celui oropsit!
Și te va duce Domnul, când îți va bate ora,
Într-un sălaș aparte, dincolo de-asfințit!

CLIPA

Clipa - secundă a orologiului astral!
Ecou al speranței prelungite
până dincolo de limanul disperării!
Bogăție a celor săraci, cu Duhul,
dar înțelepți, în simplitatea lor!
Clipa - picătură a veșniciei!
N-o pierdeți și n-o risipiți,
căci veți regreta amar!

HRISTULUI

Te-ai furișat, ca apa, și te-ai ascuns de Soare,
Căci, din născare, dat ți-e să semeni suferința,
Să o stropești cu lacrimi, să crească cât mai mare,
Să cotropească Cerul, natura și ființa,

Și câte și mai câte-or mai fi, pe Lumea asta,
De să nu poți cunoaște, ce-i binele și răul,
Ce-ți netezește calea, ca să ne aduci năpasta,
Iar, peste Omenire, să se pogoare hăul.

Ia seama, însă, șarpe, că ți-ai găsit nănașul,
Care să-ți taie coada și capul deodată,
Să nu mai ai putere și nici pe: “vino-ncoace”,
Cu care să mai sperii, cum ai speriat odată!

Din ceruri, vine oastea cea fără de prihană,
Pe care-o tot așteaptă, de veacuri muritorii,
Să lumineze noaptea, aprinsă ca o rană,
C-o nouă mântuire, care-și așteaptă zorii.

IUBITEI

(fantezie)

Ție îți spun: iubito, cu chipu-n depărtare,
Deși nu-ți vreau nici trupul, nici buzele-ți albastre,
Ci doar îmbrățișarea cea fără de hotare,
Ce-o risipești, vremelnic, în sufletele noastre.

Ție îți spun: iubito, cea nesfârșit de dragă,
Ce-mi adâncești simțirea cu vitregii bogate,
Din Lumea ta astrală, acuma te dezleagă,
Și vino-n Lumea noastră, cu chinuri și păcate!

Ție îți spun iubito, care-ai dorit să vie,
În veșnicie, pruncii, feerici, de lumină,
Ca, nenăscuți în trupuri, netemători să fie,
În Lumea cea astrală, edenica grădină.

Ție îți spun iubito, care-ai adus, în mine,
A Cerului putere și-a Soarelui tărie,
Pe care numai Una, care-a promis că vine,
Le poate da, vremelnic, celor ce vor să fie.

CAII MEI

(fantezie)

Pe-o câmpie argintie,
fără vin, fără răchie,
fără dor de nebunie,
doar cu cai de herghelie,
ce aleargă prin pustie,
mi-aș dori să călăresc,
la sfârșit de ev domnesc,
lângă cei ce-i îndrăgesc
și la care mă gândesc,
când mă rog și când cerșesc,
un gând bun, la Preacurata,
pentru mama, pentru tata,
pentru ale noastre Neamuri,
pentru toți ce-mi bat la geamuri,
pentru acei care-o să fie,
pogorâți din veșnicie,
pentru acei ce vor pleca
și vor veșnici în ea,
fără vin, fără răchie,
fără dor de nebunie,
doar cu cai de herghelie,
ce aleargă prin pustie,
și tot vin și tot se duc,
de rămâi, privind năuc,
câtă iarbă pot să pască,
pe câmpia românească.

MEMORIEI TATĂLUI MEU

Ai ostenit bătrâne, să-ți dădăcești nepoții,
Și-n cumpăna de veacuri te-ai furișat tiptil,
Spre alte orizonturi, ce nu le fură hoții,
Ce te-au scârbit, atâta, de când erai copil.

Ne-ai tot citat din clasici, ne-ai instruit la sobă,
Și ne-ai cântat, adesea, cu vocea și ghitara,
Iar noi, din toate acestea, pocniți precum o tobă,
Ne-am procopsit cu gândul că ne așteaptă Țara.

Dar n-ai avut dreptate și n-am avut ce face,
Din toată întâmplarea, cu-n trăsnet ne-am ales,
Care ne-a ars privirea și ne-a străpuns, rapace,
Un univers de gânduri, ce l-am plivit ades.

În liniște aparentă, Poporul nostru strigă,
Și nimeni nu-l aude mai bine decât noi.
De-aceea, decât vrednici de-o biată mămăligă,
Ne-om opinti, deodată, s-o punem de un război.

ELENA

În glasul tău, angelic, aduni puteri ascunse,
Deși, în ochii obștei, pari doar o turturică.
Dar va veni sorocul izbânzii tale, tunse,
Cu paloșul dreptății-n: “Cosârea lui Ionică”.

Atunci va înțelege, întregă, Bucovina,
De ce te zbați, într-una, ca mierla-n colivie,
Iar lupii pravoslavnici vor desluși lumina
Ce-a pogorât-o Maica pe casa ta pustie.

FINAL

Din complicata Lumii vrere
Voi decola ca o adiere,
Dar schimbătorul meu veșmânt
Nu va ajunge în mormânt,
Iar amețita mea figură
Va zăbovi prin bățatură,
Ca să mă regăsiți, bag-samă,
În demiurgicul de: Mamă,
Ba, pe deasupra, câteodată,
Și-n demiurgicul de: Tată.

LEOAICA

Leoaico, domolită să-ți fie înfățișarea,
Căci Dumnezeu, din ceruri, te paște și te ceartă.
Când se înmulțesc rechinii, nu-i vinovată marea,
Ci doar acei ce nu știu să închidă bine o poartă.

BUNAVESTIRE

Cam după două mii de ani,
Ce i-am aniversat anțărt,
M-a agățat, dintre plăvani,
Un Dumnezeu mai șugubăț,

Și mi-a șoptit, cu glasul dulce,
Așa, ca să pricep și eu,
Când muza-i dusă să se culce,
Precum că El e Domnul meu

Și, cu temei, îmi dă de știre
Că Lumea s-a schimbat un pic,
Iar cei cu of de mănăstire
Mai bine-ar înșeua, la dric,

Un dor de Neam, ieșit din ceață,
Să-i poarte către alte maluri,
Spre clipe fremătând de viață,
Spre marea fremătând de valuri.

DAR

Cât cântărește oare un dar,
Când pui și dorul pe cântar,
Atunci când vrei să dăruiești,
Ca împăratul din povești,
Nu doar un colț de împărăție,
Ci chiar întreaga ta moșie,
La care ai adunat, cu greu,
Din toate cele, câte un leu,
La care ai adunat, cu chin,
Din toate cele, mult senin,
La care ai adunat, avar,
Minunății, dar și amar,
Și-n care vei aduce, în veci,
Din cei ce răscolesc poteci,
Doar pe aceia care vor
Lăsa curat în urma lor?

PLOUA

Ploua, ploua, cu înverșunare,
Peste Popor, peste altare,
Și peste acei ce au chemare
Să se așeze, în sărbătoare,
La masa Lumii, în picioare.
Ploua, ploua, cu însuflețire,
Peste copaci, peste simțire,
Și peste acei ce dau de știre
Că-i timp de dor și de uimire.
Ploua, ploua, ploua subțire.

Ploua, ploua, ploua din greu,
Ploua de sus, ploua mereu,
Și uzi eram și tu și eu,
Și ud era și gândul meu,
Și-n gând era chiar Dumnezeu.

DE DRAGOSTE

Decât o mare bogăție,
ce are-n spate sărăcie,
mai bine fii: sărac, cu Duhul,
ce umple însă tot văzduhul
cu har, ce nu ți-1 fură somnul,
pentru că vine de la Domnul,
care, iubind, din veșnicie,
ne tot trimite, drept solie,
o dragoste mai nefirească
decât iubirea omenească,
o dragoste ce nu se încheie
precum iubirea de femeie,
o dragoste ce este întruna,
precum sunt Soarele și Luna,
o dragoste, ca dorul sfânt,
care ne leagă de pământ,
o dragoste ce naște sfinți,
care ne leagă de părinți,
o dragoste fără copii,
dar care naște veșnicii.

DOR NAȚIONAL

Cu gândul doar înmugurit de fapte,
și nostalgia înmuiată-n lapte
de Cosânzeană, în strai de mioriță,
în-naltul cerului deschid porțiță
pentru strămoșii care vor s-ajungă,
în pribegie, și la noi, prin strungă,
să-și pască oile, înmiresmate,
în veșnicia ce se naște-n sate,
și să le mulgă, la soroc de vamă,
cât Omenirea nu bagă de seamă,
că s-a schimbat, de-a curmezișul, Lumea,
și, din Popor, a înflorit Națiunea,
care va crește, precum grâu-n Soare,
cu mândru tricolor la cingătoare.

DORINȚĂ

Am navigat pe valuri sure,
M-am rașchetat de pietre dure,
Și-am înoptat în gări obscure.
Am pătimit, în bătătură,
Am înjurat cu of și ură,
Și m-am luptat să dau din gură.
Dar n-am știut că-n Lumea asta,
Cu totul alta e năpasta,
Așa că poți să pieri și basta!
Și-atunci, pe pat de suferință,
Cu înțelepciune și credință,
Las, testament, doar o dorință:
Să n-aveți liniște și pace!

Să nu puteți, nicicum, a face!
Să n-aveți parte de noroace!
Decât atunci, când, în frăție,
Veți nimici hidra cea vie,
Ce-i: Antihristul, să se știe,
În trup de iudeomasonerie!

CÂNTEC

Vă cânt, colțos, un cântec trist.
Un cântec despre un artist
care a încercat să lumineze
acolo sus, la metereze,
unde n-ajunge decât dorul,
și câteodată muritorul,
care, cu artă și credință,
și cu întreaga sa ființă,
nădejdea-și pune în dreptate
și-n sfânta noastră libertate
ce ne-a lăsat-o Dumnezeu,
să n-o încalce nici un "eu".
Dar până când ne fură somnul,
uitat e și ce dat-a Domnul,
și de aceea cânt colțos,
pentru c-așa e mai frumos,
deși poate mai dureros,
că-n Țara mea, ca în poveste,
un cântăreț care mai este,
și cântă-n fapte, românește,
se împiedică de tot ce crește,
ca pălămida-n bătătură,
și nu mai simte decât ură
spre toți acei ce, la putere,

nu ne-au adus decât durere,
și n-au decât o drumeție
către izvor, la bogăție,
din care să tot sugă-n rate,
atâta cât mai pot, fârtate,
și cât mai ai de gând să-i lași,
în Țara asta, drept: frunțași.
De aceea cânt cu of și dor,
și câteodată chiar doinesc,
când, rătăciți în scaun domnesc,
ei mă provoacă, să să le sap,
și să le istovesc, în cap,
dorința, pentru ei firească,
de-a continua să jăcmănească,
în Țara asta românească.

SĂMÂNȚĂ CU HAR **(fantezie)**

Mama agricultură știe
s-aducă roade din câmpie,
dacă însămânțezi câmpia
cu dragostea și omenia.
Iar dacă mai și uzi cultura,
se îmbogățește arătura
și răsar plante mai de soi,
pentru cei vrednici de-un altoi
cu soiuri mai selecționate,
pe bază de demnitate,
din care numai cei cu har
și cu credință în amnar,
aprind o flacără secretă,
în gama ultravioletă,

din care, ulterior, răsare,
candid, cu rădăcini sprintăre,
o plantă verde, parfumată,
cu trup unduitor, de fată,
și-n vânt ea bustul și-l căleşte,
până când, din adânc, rodește
un mândru spic, cu boabe multe,
mai tinere sau mai adulte,
din care moara cea haină
va măcina, sever, făină.
Tot astfel, dar mai fin, răsare,
din trupul unduit la Soare,
sămânța tainic îngropată
în sol amețitor de fată,
dar și în solul de femeie,
când unduiește, în loc să steie,
atunci când Maica Preacurata,
cu har însămânțează fata,
ca și femeia, care-s gata,
ca să-l primească, în sol, pe tata.
Dar dacă Maica Preacurata,
cu har nu îndulcește fata,
și nici femeia nu e gata
ca să-l primească, în sol, pe tata,
atunci, din sol, nu mai răsare,
cu trup unduitor, la Soare,
o plantă vie, cu candoare.
Iar dacă harul mai lipsește,
degeaba fata mai tânjește,
femeia se mai chinuiește,
că solu-acela nu rodește.
Deci Dumnezeu nu dă cu parul,
ci doar diminuează harul!

CĂTRE UNII VECINI (discurs)

Atunci când tu nici nu erai
pierdut pe un picior de plai,
iar tagma asta, românească,
nici n-apucase mult să crească,
atunci, din orizonturi largi,
pe care tu vrei să le spargi,
veni, călare, un Popor,
cu numele de migrator,
care s-a aciuat pe-aici,
ca pălămida de chirpici,
și a uitat ca să mai plece,
în timp, de secole, vreo zece.
Iar dacă tot a mai zăcut,
s-a dus, în hoardă, la păscut,
pe o pășune românească,
că-i era greu ca să și-o crească.
Și apoi, de bine ce i-a fost,
a socotit românul prost.
și s-a înhăitat cu alte Popoare,
la fel, ca el, de migratoare,
ca, și în veacul douăzeci,
să pască iepe și berbeci,
tot pe câmpia românească,
de parcă ar fi dumnezeiască.
Dar va veni o vreme, când
românul golaș și flămând
se va simți, așa deodată,
cu mintea lui cea zbuciumată,
că e sătul de atât oftat,

și atuncea, foarte supărat,
va pune mâna pe putere
și va dori, cu altă vrere,
să-și facă ordine în Țară,
să nu rămână de ocară,
într-o Europă milenară,
ce nu-l va da nicicând afară.

SOLIE ANCESTRALĂ **(discurs)**

Eu, din adânc de vremi uitate,
prezent acum în realitate,
și în dispute complicate,
despre acea Divinitate,
care le-ar fi făcut pe toate,
privesc, zâmbind pe sub mustăți,
poate mai mult ca-n alte dați,
când cel dibaci trage de ață,
iar Omenirea se dezgheață
din încleștarea sa năroadă,
și din nădejdea în triadă.
Eu vă aduc, din depărtare,
mesajul Lumii viitoare.
De veți pricepe voi solia,
veți veșteji melancolia,
și veți alege calea dreaptă,
nu doar prin vorbă, ci prin faptă,
urmând exemplul dacilor,
de-a deveni Națiune, din Popor.

***DIN VOLUMUL:
„MÂNTUIREA PRIN IUBIRE”
2001***

ZEIȚA MAMĂ

Zeița ce ocrotește și iubirea
E mama veșnicei fertilități,
Prin care se înmulțește Omenirea
Și se sfințesc altarele-n cetăți.

Un gând de slavă, neștirbit de fire,
În har divin se poate transforma,
Când se înalță gândul, prin iubire,
Și rugăciune, de către slava Sa.

PRIN GÂND

Prin gând mă desprind de un trup oarecare,
Din care nu ies, niciodată chiar, unii,
Și nu știu ce înseamnă plimbarea cea mare,
Prin Lumea ferită de ochii minciunii.

Aduc, de acolo, idei cu grămada,
Și împrăștii, din ele, prin cărți și reviste,
Dar nu văd netoții, precum Torquemada,
Decât erezii, care vor să persiste,

În vremuri ce nu se îngăduie încă,
Profanilor, care-ar dori să se spele,
În apa credinței, cu valuri de stâncă,
Ce-o varsă centaurul ultimei ere.

MAREA DE GÂNDURI

Mă simt ca plutind pe o mare de gânduri,
Mă văd ca gonind undeva, pe un val,
Și aud, câteodată, cum putrede scânduri
Mă cheamă perfide, să spulbere un mal.

M-apropii atunci mai subtil, mai șăgalnic,
Las zâmbetul firii să-mi crească pe față,
Dar trag, după mine, șuvoiul năvalnic,
Ce frânge, precum spărgătorul de gheață.

Nu știu dacă asta îmi este menirea,
Și nici dacă lupta sfârși-va vreodată.
Dar știu că doar astfel ajut Omenirea
S-ajungă, la capăt, cu mintea curată.

REMUȘCARE

Nu-ți vei putea ierta nesocotința,
Decât atunci când vei păși, agale,
Prin templul suferinței, cu dorința
Celui ajuns la un sfârșit de cale,
Din care doar un drum mai șerpuieste
Spre liniștea ființei, prin uitare,
Când, dinspre jungla Lumii, te pândește,
Cu colți de lup, cumplita remușcare.

M-AR BUCURA SĂ ȘTIU

M-ar bucura să știu că, fără mine,
Vei undui, prin viață, mai cu spor.
Nu voi stârni regrete sau suspine,
Gândind că poate n-am fost roditor
În fructe ale iubirii zgomotoase,
Sau în tuberculi ce se pot mânca,
Atunci când teama se strecoară-n case
Ca o omidă, lacomă și rea.

PRESIMȚIRE

Atunci când, în cuget, se întunecă cerul,
Atunci când, în trup, se împrăștie gerul,
Atunci când trecutul îl simți ca pe-o rană,
Atunci când prezentul e-o poartă virană,
Atunci când dispăre, din gând, viitorul,
Atunci când te cheamă, spre zări, numai dorul,
Atunci când te înseamnă nevoia de mamă,
E semn că, pe aproape, pândește o vamă,
Cu astfel de gânduri și astfel de fapte,
E semn că ființa se îndreaptă spre noapte.

CHIAR DE-AI PLECAT

(elegie)

Chiar de-ai plecat, zâmbind cu detașare,
Nu port regrete, nici melancolii,
Așa cum nici chiar ziua, când dispare,
Nu lasă nopții numai reverii,
Ci și puțința de-a scruta în sine,
Când strălucirea nu te mai orbește,
Iar rănile se pot trata mai bine
Cu adevărul care izbăvește.
Ranchiuna nu întoarce mulțumire,
Și-o vei afla cândva, cu întârziere,
Cum nici preludiul n-a însemnat iubire,
Ci doar o mult dorită remediere
A unor fapte vrednice de milă,
Ce-au provocat eșecuri, chiar durere,
Și te-au marcat, pe când erai copilă.
Rămâi departe, dacă crezi că-i bine,
Dar dacă și-n credință te amăgești,
Nu pregeta să-ți amintești de mine,
Atunci când vei simți că te ofilești.

MÂNTUIREA PRIN IUBIRE

Nu-mi doresc neapărat o femeie titrată,
Cu titluri pompoase, cu zestre bogată,
Ci una cu suflet de viță albastră,
Să n-aibă complexe de zână măiastră,
Și caii dorinței să-i lase să zburde,
Fără opreliști sau complexe absurde,

Pe pajiștea nudă, încinsă de-un Soare,
Ce-n pavăza nopții se-aprinde mai tare,
Și-n scrum năucește chiar vechi superstiții,
Minate deja într-un veac cu tranziții,
Ca-n vremea ce vine mulțimea să știe
Că iubirea nu-i numai un fel de poezie,
Ci înseamnă și-o lege, cu mult mai profundă,
Pe care asceții, de vor s-o ascundă,
Plătesc, pentru aceasta, nu doar cu absența
Din Lumea de mâine, ci chiar cu demența
De-a crede că omul, născut din iubire,
Dori-va să n-aibă vreodată de știre
Ce soartă-l așteaptă în Lumea cealaltă
Și ce energii îl înalță și-l saltă,
Să poată ajunge puternic și tare,
Ca întreg Universul, ce-i pus în mișcare
De legea iubirii, trăită din plin,
De cei care-au fost, care sunt și mai vin.
De-aceea, iubito, de vrei mântuire,
Înalță-ți dorința, la cer, prin iubire!

NESTATORNICIE

(elegie)

Nu vei afla, drept mângâiere,
Decât văpaia ce-o alină norul,
Și vei agonisi numai durere,
Până când nu te va umbri și dorul
De Neam și de statornică ființă,
De vatra cu parfum patriarhal,
De casa rezemată în credință
Și-n candela umplută cu ideal.

TRANDAFIRI

(pastel)

Cu petale sângerânde, limpezite în candoare,
Sau în vise înmiresmate, de un roz ispititor,
Vă doresc doar cu privirea, ca o undă călătoare,
Prin antenele naturii, spre un dor răscolitor.

SORA MEA PLOAIA

(fantezie)

N-a vrut Dumnezeu să am o soră,
dar dacă aş fi avut-o,
mi-ar fi plăcut să mă joc
cu părul ei bogat,
s-o privesc în ochi,
să-i prind mâinile într-ale mele,
și s-o întreb,
fără a aștepta vreun răspuns:
de ce, atunci când plouă,
te simți parcă mai singur,
dar, în același timp,
mai atras de ploaie,
ca de o soră mai mare,
ce parcă, înțelegându-ți dorințele,
te cuprinde și te surprinde,
obligându-te să te lași în grija sa,
ca să te liniștească cu șuvițele părului ei,
despletit în mici șuvoaie,
și să-ți arate astfel că te iubește
și este cu tine,

ca o soră mai mare,
pe care Dumnezeu o dăruiește,
temporar, celor care,
din când în când,
simt afectiv nevoia unei surori,
pe care și-ar fi dorit-o,
dar pe care, din diverse cauze,
n-au putut-o avea.

CONTUL SPERANȚEI

V-am deschis un cont la o bancă aparte,
Fără dobândă pe visuri deșarte.
V-am deschis un cont la o bancă anume,
Ce nu urmărește să înșele o Lume.
V-am deschis un cont la o bancă specială,
Ce nu-i poleită cu hapsâni, în spoială.
V-am deschis un cont, să puteți ști mai bine
Cât timp v-a rămas pentru gânduri senine.
V-am deschis un cont pentru un timp de vacanță,
Când va fi ca să plec, să rămână speranță.

DEDICAȚIE

Precum pădurea verde o înseninează râul,
Iar melcul, în răbdare, își reazemă tăria,
Speranța, niciodată, să nu cunoască frâul,
Atunci când te surprinde, în timp, melancolia!

A FI POET

(odă)

lui Mihai Eminescu

A fi poet, într-o anume Țară,
Poate însemna plăcere, sau povară.
A fi poet, într-o anume limbă,
Poate însemna o operă ce schimbă
Chiar modul de-a gândi, de va putea
Să schimbe limba, prin puterea sa.

Și-atunci când cei ce vor pricepe
Vor semnala, iar alții vor începe
Să scrie, după cum au priceput,
O nouă limbă, care s-a născut,
La început, în minte de poet,
Se va desăvârși, încet, încet.

CER BOLNAV

Din care cer bolnav mai răsărit-a
Credința asta, cu anvon de noapte,
Prin care Demiurgul săvârșit-a
O jertfă ce nu-și are loc în fapte?

Cum de-ați putut blagoslovi atâta,
Cu sânge beteag, de oaie rătăcită,
Un cer bolnav, din care coborât-a
“Apostolul“ cu mintea viclenită?

În falsul cer, un aprig fulger taie
Religia îmbălsămată-n mirodenii,
Să ardă rău-n sacră vâlvătaie,
Ce va stârni fiori și chiar vedenii.

Nu-i loc de viclenie lângă Domnul
Și nici nu-i rost de searbădă înviere,
Când doar Poporul ce nu-l fură somnul,
Se va sfinți în pragul noii ere.

Acum, când vremurile se dezgheață,
Și se lovesc de stele sacerdoții,
Să știți că n-aveți trăinicie-n viață
Și nici hotar, ca să-l respecte hoții!

Mai împliniți acum și-o profecie,
Pe care, cu știință, a dat-o Domnul:
Că nu vă va primi-n împărăție,
Dacă, și-n viitor, vă fură somnul.

DECÂT

Decât o iarnă năpărlită,
Fără de frig și de ninsori,
Mai bine-o iarnă garnisită
Cu fulgi și ger, de sărbători!

Decât o divă priponită
În toane și în gânduri acre,
Mai bine-o doamnă încărunțită
De dor și obiceiuri sacre!

Decât o Țară oblojită
Cu lepre și cu gânduri rele,
Mai bine-o Țară răzvrătită,
Ce-aprinde focul cu lichele!

Decât o Lume întunecată,
Cu foame și cu vicleșuguri,
Mai bine o Lume revoltată,
Ce-și arde famenii pe ruguri!

Decât un Cer cu răni ascunse
În dogme și în idealuri,
Mai bine un iad, cu gânduri tunse
De focul veșnicelor valuri!

MÂNTUITORUL

Calul e alb, călărețul e palid,
Cozma Răcoare domnește în șea,
Când ca Orfeu, când ca regele David,
Cozma Răcoare răsare undeva.

Calule alb, călărețule palid,
Doar împreună de veți galopa,
Când ca Orfeu, când ca regele David,
Cozma Răcoare se poate întrupa,

Piedici să rupă și negre destine,
Chiar inerția s-o frângă cândva,
Și, năzuind către ceruri senine,
Iaduri să sfarme cu patima sa.

Calule alb, călărețul cel palid
Numai cu tine se poate înălța.
Când ca Orfeu, când ca regele David,
Cozma Răcoare-i și-n inima mea.

MARSUPIAL

(elegie)

Vreau să te am în permanență,
Și nu mi-e teamă că-i dementă,
Și nu mi-e teamă de-o să-mi ceri
Să te adun, de nicăieri,
Și să te port la cingătoare,
Ca pe un trofeu, sau ca pe o floare,
Ca pe un dor de ideal,
Sau ca pe un pui de marsupial,
Ce se ascunde, temător,
Doar într-un trup izbăvitor.

LACRIMI

(elegie)

Curg lacrimi și pe obrazul care
Nu poartă o vină oarecare,
Dar poartă un dor în suflet și
Nu-l poate stinge, orice ar fi,
Cu apă, sau c-o sărutare,
Ci doar cu lacrimile amare.

***DIN VOLUMUL:
„MOARTE ȘI EXOD”
2003***

POPORULUI MEU

(discurs)

Trebuie să știi că exiști în eroare!
Trebuie să știi că-n zadar te-amăgești
Că ai fi o ființă specială sub Soare,
Și-ai putea, chiar cu caznă, cândva, să împlinești
Un destin deosebit, prevăzut din vechime,
De profeți și proroci care adulmecă timpul,
Ca să afle mulțimea și să știe mai bine
Ce forțe astrale purifică nimbul!
Trebuie să știi că-n curând vei dispărea
Doar ca Popor și nu ca Națiune,
De nu te deșteaptă o săgeată de Soare,
Înainte ce Astrul Uman va apune!

Trebuie să știi că tradiția e bună
Numai ca mod de cinstire a valorii,
Nu și atunci când religia comună
Venerează o cruce, ca simbol al terorii.
Trebuie să știi, la hotar de milenii,
Că ai fost înșelat de-un viclean apostol,
Care, invocând prefăcute vedenii,
A ctitorit religia căderii în gol!
Trebuie să afli, acum, ori niciodată,
Că ai slăvit, cu râvnă, simbolul suferinței.
Și de aceea soarta ți-a fost cutremurată,
Prea mult, de-a lungul vremii, de chinul neputinței!
Trezește-te, cât încă nu ți-a sunat sorocul
Îngăduinței tale, pe plaiuri luminate,
Și conștientizează, de vei avea norocul,
Că ești urmașul unei Națiuni aristocrate!

REVELAȚIE

La început a fost Dumnezeu.
Dumnezeu a creat iluzii.
Una dintre iluzii a numit-o: realitate.
Altă iluzie a numit-o: om.
La rândul său, omul a creat iluzii.
Și așa mai departe...

TESTAMENT

După ce-am să dispar din al meu contingent,
Voi lăsa, pentru toți, ca pe un testament,
Un altar de credință, celor care vor fi
Respectați, ca ființă, până-n ultima zi,
Ca, din timp, să înțeleagă, existând în decor,
Că, din Lumea întreagă, ei sunt cei ce nu mor.

CÂND VA FI SĂ DISPAR

Când va fi să dispar, veți rămâne năuci.
Nu veți ști de m-am dus, sau m-ascund printre cucii,
Nu veți ști nici ce-am fost, cât am stat printre voi,
Nici, în Lume, ce rost m-a făcut să îndoii
O credință străbună, cu putere de lege,
Care cântă în strună unei Nații betege
De gândire vicleană și demente ambiții,
Ce n-au loc în strană și nici în tradiții.
Când va fi, în sfârșit, să mă dau la o parte,
Voi lăsa, negreșit, să rămână o carte
Cu alt gen de idei, decât cele actuale,
Răspândind oxigen din butelii astrale.

MOARTE ȘI EXOD (discurs)

Nu întrezăriți decât povara morții
și modul crud de-a nu mai exista,
când ghemul deșirat, total, al sorții
o amânare nu va accepta.
Nu știți ce vă așteaptă după moarte.
doar bănuți, și asta nu-i destul,
când viața se închide ca o carte,
de care cititorul e sătul.
Ați mai putea avea și-o altă soartă,
și un destin neîndoios mai bun,
dacă, în viața voastră cea deșartă,
nu ați dori să existați oricum.
Dacă ați vrea să răspândiți lumină,
să conjugați predominant: a fi,
pe: a avea, cel încolțit din tină,
să-l domoliți cu verbul: a iubi,
atunci o altă cale de plecare
se va deschide, pentru voi, spre Cer:
exodul, ca un asfințit de Soare,
vă va încorona între cei ce pier,
în Lumea asta, care-i doar o Lume
ce vă încearcă pentru a selecta,
către infinitățile postume,
pe acei ce-s vrednici de-a mai exista.
De-ați bănuți cât pierdeți prin dorința
de a avea, nemăsurat, atunci
când alții nu au nici măcar putința
de-a exista, din plata unei munci,
v-ați dezbăra de agonisit avere

și v-ar preocupa mai mult avântul
de-a cuteza, cu altă vrere,
să însănătoșiți Pământul
de existența efemeră
a celor răi și apatrizi,
de nu vreți ca această eră
să-l sfarme cu asteroizi.

EXPERIENȚĂ

În ziua în care m-a pocnit destinul
C-o încercare mai aparte,
Am înțeles de ce e chinul
Atât de atașat de moarte.

Am înțeles de ce și tata
S-a stins tăcut, cu resemnare,
De ce i-a fost umplută soarta
Doar cu nevoi și disperare.

Am înțeles de ce și mama
S-a revoltat, mai auster,
Când a îngenunchiat-o drama
Celor dezamăgiți de cer.

Am înțeles de ce e omul
Sortit, ca pradă, suferinței,
Când umblă să găsească pomul
Umplut cu fructele credinței,

Din care ar vrea să se hrănească,
Sperând că astfel va scăpa
De suferința cea lumească,
Ce-l paște ca o piază rea.

Nu veți abate suferința,
Decât când veți afla, în voi,
Remediu pentru neputința
De-a nu fi doar un: eu, ci: noi!

ÎNCOTRO? (elegie)

Încotro te încumeți gândule?
N-ai aflat că nu mai poți răzbate
dincolo de norii lașității?
Încotro te avânți tu, visule,
când e noapte în prezentul Țării?
Încotro te încăpățânezi tu, vrere,
dacă n-ai ecou în ceața timpului?
Și de ce te ostenești tu, faptă,
dacă rodul nu ți-e binecuvântat?
Încotro te mai încumeți omule,
în această Lume, în care
cine nu adoră avuția
va rămâne pradă suferinței?
Chiar credința voastră e vinovată,
nu doar nesătuii prea bogați,
iar când veți veni la judecată,
doar puțini, în veci, o să intrați.

EU NU VĂ IERT

Eu nu vă iert și nu vă las în pace
decât dacă mă frângeți, pe deplin.
Deși am fost creștin, în mine zace
tenacitatea dacului latin,
ce nu întoarce și cealaltă față
celui ce l-a pocnit, nevinovat,
așa cum taurul, cu mintea-n ceață,
împunge-n cei ce l-au întărâtat,
și, din încrâncenare nu abdică,
decât când și-a zdrobit atacatorul,
dacă o sabie, perfidă, nu-i despică
coloana demnității și onorul.

CA O STRUNĂ (fantezie)

Ca o strună vibrez,
dar nu ca să cânt
ci să luminez.

Ca o strună aștept
un deget, să mă încerce,
ca să deștept.

Ca o strună mă acordez,
dar nu pentru un sunet,
ci să întemeiez.

Ca o strună tresar,
dar nu zgândărit de mână,
ci de har.

Ca o strună plesnesc,
dar nu pentru a dispărea,
ci să nimicesc
tot ce-i putred și rău,
în destinul tău,
Românie.

Ca o strună izbesc,
nu doar surde timpane,
ci destin omenesc,
vlăguit de slogane,
sau de grave păcate,
ce nu au iertare
în posteritate.

OMIDA **(discurs)**

Mă zbat să se nască: Națiunea Română,
din ceea ce azi e: Poporul Român.
Mă lupt să îngrop individu-n țărână,
ca să scap cetățeanul de monstrul stăpân
care roade prezentul, precum o omidă,
și viermuiește doar ca să ucidă
ființe, c-o poftă nestăpânită,
decât doar de moarte, când e strivită.
Oameni învrăjbiți de o forță demonică,
treziți-vă și striviți omida masonică,
ce vă roade prezentul și viitorul,
vă fură țarina și vă seacă izvorul!

ORDINE-N CARPAȚI
(discurs)

Odată va veni o vreme,
Pe care voi n-o așteptați,
Când chiar Poporul care geme
Va face ordine-n Carpați.

Odată va veni o oră,
La care voi nici nu visați,
Când cei ce încă vă ignoră
Vor face ordine-n Carpați.

Odată va veni și-o clipă
Când nu vă vom trata ca frați,
De nu veți consimți, în pripă,
Să fie ordine-n Carpați.

METROPOLA

(coșmar)

Un ghetou din beton, cărămidă și fier,
Împânzită cu insecte umane, ce cer
Numai drepturi și bunuri private, din care
Cu nimic nu se alege individul, când moare.

Un morman de ambiții și fade orgolii
Ale celor ce zac, rezidual, în fotolii,
Pângărint nu doar Țara, care i-a născut,
Ci și dreptul la viață al celui nenăscut.

Un șuvoi demențial de mașini circulante
Și-un torent poluant de reziduuri volante,
Ce izbesc nu doar mintea și obosește timpane,
Ci chiar flora și fauna, cu efect de ciocane.

Un gigantic viespar, copleșit de dorința
De-a înghiți permanent inclusiv și ființa
Umană, care ar mai putea
Să înfrunte cu: a fi, obsedantul: a avea.

Un infern delincvent, cu mafii criminale,
În decor citadin, dominat de animale,
Care vor, care cer, care n-au îndurare
Nici de oameni ce pier, nici de Țara ce moare!

MARILOR VINOVAȚI (pamflet)

Când nimic nu v-așteaptă pe Lumea cealaltă,
în care voi nici măcar nu puteți să intrați,
veți afla, la sfârșit, judecata înaltă,
și de ce nu veți fi niciodată iertați.
Vei rămâne, Petrică, la fel de berbant,
când steluța ce pică te va trage-n neant?
Dar așa cum steluța n-a prea strălucit,
nu berbantul din tine va fi cel răstignit.
Ție, pocitanie, cu figură de mort,
ce te-ai născut, din primar, prin avort,
iar apoi, ca premier sperietoare
de ciori, cu pâine și democratică sare,
îți va rezerva Poporul o lecție
când n-ai să mai generezi infecție
în partide și-n sindicate,
de vei prefera să zaci, veșnic, pe spate.
Iar ție, bibicule, cu obraji dolofani,
Când îți vor dezumfla aroganța cei sărmani,
ai să preferi, în acea clipă cumplită,
chiar și Pământul să te înghită.
Pe voi: BANCOREX- rătăcilă și perfid iliesc,
vă vor blestema copacii și lăstarii ce cresc
în pădurea Națiunii, cu respect pentru Țară,
pe care ați adus-o în straie de ocară.
Iar pe voi: sictirită zoe și mancurtic emil,
vă vor blestema români, de la bătrân la copil,
că le-ați frânt un elan, cum odată în viață,
un Popor zbuciumat îl mai poate avea,
înainte să intre cu mintea în ceață,

și încet să dispară, după astă perdea,
dacă un fiu luminat, la moment de răscruce,
nu va ști să oprească morbidul destin,
împingând cutezanța chiar până la cruce,
și destinul său propriu chiar până la chin.

SALTIMBANCII NAȚIUNII

(pamflet)

Motto: "Mircea, fă-te că lucrezi!"

I.C.

Saltimbancii Națiunii se afirmă plenar
în momente cruciale, de cumpănă chiar,
ca să îmbete naivii, cei plini de emoții,
cu scenete în stare să provoace comoții,
atunci când mulțimea vibrează-n delir,
după care se trage cortina. Sictir!
Când românii nu știau că sperau, în zadar,
în revolta socială și în revoluție chiar,
Mirciulică, poetul, cu talentu-n ghiozdan,
și poezie superbă, când era diafan,
a străpuns TVR-ul, însoțit de alai:
saltimbanci ai Națiunii, boi peste plai,
și într-o clipă măreață, mult prea plină de har,
s-au făcut că lucrează, luminând ca un far,
în bezna istoriei, câteodată opacă,
la copii întârziați, animați de dădacă.
În ceasul acela, istoric de greu,
au sedus un Popor, ca și când Dumnezeu
le-ar fi dat un mandat în această privință,
sau măcar un îndemn, plin de sacră credință.
Iar actorul Romeo, după o bună prestație,
c-o Julietă de aur și plină de grație,
într-un cadru romantic, la Național,

și-a pierdut echilibrul, călare pe val,
oferind o coroană și chiar un regat
unui prunc întârziat și încă neînțârcat,
regizând un scenariu, cu final de petardă,
într-o clipă încinsă și patriotardă,
după care, umflat de umor, ca un banc,
a plecat, val-vârtej, să seducă și-un tanc.
Fără a avea însă vreo ipotecă,
a îngropat, în ruine, ditamai biblioteca,
răscolind, cu furie de vremelnic tanchist,
ca să prindă măcar un real terorist,
obligat de majorii unei armii bolnave,
în condiții, ce-i drept, mult prea tulburi și grave,
să forțeze cu morți și răniți aparența,
ce-o justifică poate numai demența
celor care au dat ordin să se tragă în Popor,
pentru a se reabilita, printr-un cinic onor,
și, în plus, pentru a impune, ca eroi de moment,
o anume echipă, cu un trecut cam absent
în marea încleștare ce-o numim: Revoluție,
lipsită de legi și de Constituție,
decât ura și vrerea asmuțite în sus,
către cei care, în cele din urmă, s-au dus.
Saltimbancii Națiunii trebuie să știe
că Poporul nu înghite o așa imfemie,
iar atunci când, în fine, va dispărea cortina,
mascaradei sinistre și va arde, lumina,
albeața din ochii Poporului meu,
pedeapsa lor va veni... și de la Dumnezeu.

CELOR LAȘI
(discurs)

Voi existați prin opresiunea noastră.
și ne considerați nebuni,
că tot izbim indiferența voastră
și aminte vă aducem de străbuni.
Noi n-o să vă lăsăm nicidecum în pace,
căci voi nu existați, ci viermușiți
în demnitatea unei Țări sărace,
pe care nici măcar n-o prețuiți.
Voi sunteți bolovanii societății,
noi apa care trebuie să-i roadă.
În loc să deveniți brațul cetății,
voi sunteți cei ce vor să fie coadă.
Nu-i slab acel ce are trup firav
și nici măcar acel legat de pat,
de n-are lașitatea ca nărav,
iar, în virtute, e un om bogat.
Molipsitoare boală: lașitatea,
ucide tot ce e sublim în om.
Degeaba rumegați voi libertatea,
că n-aveți rădăcină de-a fi pom.

NU MAI DORESC

Nu mai doresc iluzii spulberate
De geruri năpârlite-n bățătură
Și nici melancolii fardate
Cu pudră râncedă și sură.

Nu mai doresc angajamente
Ce n-au tărie la îngheț,
Dar se îmbracă-n sentimente
Solemne, până la dispreț.

Nu mai doresc să merg alături
Decât cu cei ce vor dreptatea,
Dar nu se risipesc, în lături,
Când se cutremură cetatea.

ORAȘULUI NATAL
(discurs)

Orașul meu cu nostalgii cernite
După o vreme-n care străluceai.
Azi zaci în aspirații rătăcite,
Din care cale de ieșire n-ai.

Doar dacă vei înfrânge obișnuința
De a te pleca, ca salcia, sub vreme,
Ți se va deștepta și conștiința
De-a ști, la cârmă, ce bărbați să chemi.

Doar când vei cuteza să spulberi norii
Ce-ți îngrădesc priveliștea spre Soare,
Se vor întoarce, în ajutor, feciorii
Care-au plecat, pe rând, în Lumea mare,

Să te ferească de vampiri și hiene
Ce ți-au ucis prezentul, cu știință,
Prin vicleșug și promisiuni viclene,
Care te-au îngropat în neființă.

Atunci vei înțelege mult mai bine
Cum ți-a încleștat, un șarpe blestemat,
Destinul devenirii citadine,
Când, drept simbol, prelung l-ai acceptat.

TATĂLUI

(odă)

Părinte, ți-a fost viața sinuoasă,
Ca o potecă, șerpuiind perfid,
Care, de când ne-am depărtat de casă,
S-a împotmolit în gânduri ceucid.

Ai îndurat cumplit, cum poate altul
N-ar fi știut să îndure, pe Pământ,
Amarul ce ți l-a sortit Înaltul,
Până ai ajuns, în fine, la mormânt.

În alte vremuri, care n-au fost însă,
Cinstire publică ai fi meritat,
Dar când o Țară întreagă e învinsă,
Iar la putere-s cei care au trădat,

Rămâi în amintirea noastră vie,
A celor ce, pe rând, tu ne-ai crescut,
Și ne-ai aprins, în cuget, o făclie,
Să ardă răul care te-a durut.

MAMEI

(odă)

Dintotdeauna te-am simțit duioasă,
Și-n tinda casei ne așteptai cu drag.
Întotdeauna ai rămas acasă,
Să torci, din dor, al zilelor șirag.

A încărunțit în tine suferința
Și chiar batjocura te-a biciuit,
În vremea în care până și credința
Părea a fi ceva nelegiuit,

Dar nu oricui, ci doar acelor care,
Râvnind ceva ce nu puteau avea,
S-au înhăitat, cu lupi de la hotare,
Să frângă Țara care-i alăpta.

Ne-au hărțuit nevoi și vremuri dure,
De care ne-am ferit cum am putut,
La fel ca cei ce-au trebuit să îndure
Povara Țării în care s-au născut.

Azi, când exiști numai în gând,
Și-i ferecată poarta casei tale,
Aș vrea să cred că poate, în curând,
Când Țara noastră va ieși din jale,

În casa ta vor crește strănepoți,
Chiar dacă, în prezent, stă pustiită,
Ce vor pleca și reveni, cu toți,
Și vor mai face o mamă fericită.

PLECAREA MAMEI

Întotdeauna, din adânc, se înalță,
Cu prăbușiri, cutremurul ființei,
Din care, ca o rază de speranță,
Răsare înțelepciunea suferinței.

Nu vindecă ființa numai leacul,
Ci și nenorocirea, uneori,
Când egoismul pângărește veacul,
Iar Soarele e zăvorât de nori.

De aceea poate și familia noastră
S-a destrămat în vremea mohorâtă.
De aceea poate mama a stat sihastră
În casa care, acum, e zăvorâtă.

De aceea poate i s-a frânt piciorul
Și-a zdruncinat-o, mai cumplit, sfârșitul,
Ca, după aceea, poate, să-și ia zborul
Acolo unde începe infinitul.

Ce mult lipsește acum, când a plecat!
Dar poate așa, am înțeles, cu greu,
Cum poate un destin cutremurat,
Să te înalțe pân-la Dumnezeu!

AMINTIREA MAMEI

Un Univers se prăbușește-n hăuri.
Când pleacă mama, cuibul e pustiu.
Oricâte remușcări, atâtea găuri
Mai sfredelesc în fiul încă viu.

Precum se istovește-n mal de piatră
Torentul vremii, răzvrătit în gol,
Când casa mamei nu mai are vatră,
Nici puii nu mai știu să zboare-n stol.

Un fulger negru răscolește cerul
Familiei, când mama a plecat.
Măicuță, ai lăsat în urmă gerul,
Și-n frânghie de dor ne-ai spânzurat.

CASA MAMEI

Mă întorc la casa în care nu e mama.
Mă întorc ca puiul cel desprins de stol,
Când gheara vremii încolțește teama
Că zboru-i ca un glonte de pistol,

Care ucide ce-ai lăsat în urmă,
În timp ce te înalți, semeț, spre cer,
Dar amintirea și trecutul scurmă
În cuget, ca o ancoră de fier,

Iar norii deznădejzii ruginite,
Care distrug, chiar dacă mai încet,
Te poartă spre trecut, pe nesimțite,
Și apune viitorul în regret.

UNOR FEMEI

(discurs)

Femeia care nu cunoaște
Vocația sacră de-a fi mamă,
Nu va putea nici recunoaște
Bărbații care sunt de seamă.

Va viermui prin băătăură,
După ciolan, după avere,
Amăgitor va da din gură,
Otrăvitor va da din fiere.

Va naște să se afle-n treabă
Și, alăptând progenitura,
Va întări a Lumii pleavă,
Și va spori, cu viermi, natura.

E-o mamă bună, pentru Țară,
Doar o femeie care știe
Cum să transforme în primăvară,
O iarnă care întârzie.

DAMA DE PICĂ

Dama de pică nu are complexe
Nici în pasiuni și nici în reflexe.
Dama de pică nu are regrete
Și nici nostalgii de atârnat pe perete.

Dama de pică dorește, cuminte,
Viața să-i fie destul de fierbinte,
Ca, din adâncuri, iubirea-i să nască
Acele relații ce vor să răzbească

Înspre lumină și spre adevăr,
Mândre ca floarea cea albă de măr,
Care se scutură numai când vrea
Clipe sublimă s-o îngroape în ea.

PREFER

Prefer o oază libertină,
Cu-n Soare purificator,
În care apa e puțină,
Dar fericiți sunt cei ce mor.

CE ESTE IUBIREA **(fantezie)**

Ce este iubirea?
Te întrebi, câteodată,
când, dinspre mulțime,
răsare o fată,
sau o femeie,
zglobie, nurlie,
și-ți prinde inima
ca-n colivie.
Ce este iubirea?
Ai vrea ca să știi,
când, cu regrete,
te vei sfârși,
fără ca nimeni
să-ți aline clipa
în care, inevitabil,
ți se frânge aripa.
Ce este iubirea?
Nu-i doar o-ntrebare,
ci și-o vânătoare,
în care, ca șoimul,
ce adulfecă prada,
vânezi o puicuță,
ce farmecă strada.
Ce este iubirea?
Gândești, uneori,
când pajiștea Țării
se umple de flori,
cu chip de fetițe
și de băieței,

ce cresc deopotrivă,
sub Soarele ei.
Ce este iubirea?
Nu vei înțelege,
decât prin acela
ce poate să închege,
o viață, o Lume,
chiar un Univers,
să-ți șteargă, din minte,
ce trebuie șters,
ca gândul curat,
ca izvorul de munte,
să nască lumină
pe bolta din frunte.

EUROPA **(discurs)**

Europa nu este doar un continent,
ce astăzi există, iar mâine-i absent,
în marea încleștare, terestru-abisală,
dintre Pământ și apă, când ies, la iveală,
continente, unde nu bănuiești,
dar se și scufundă, unde nici nu gândești.
Europa-i mai mult, este și un ideal,
de civilizație, ce n-are egal.
Viitorul Europei, dacă va exista,
nu va fi ca prezentul, va fi ca o stea,
luminând spiritual, ca un far, înspre mare,
către cei ce doresc să rămână sub Soare.
Viitorul Europei nu va fi creștinesc!
De va fi, viitorul va fi strămoșesc!

EXODUL ZEILOR

(discurs)

Este cunoscut, din vechime, că mor
toți acei care ies din al Lumii decor,
dintre care doar unii, afla-vor, postum,
că moartea deschide și un altfel de drum,
către cealaltă Lume, zisă: “de-apoi”,
în care doar bunii se duc, dintre noi,
iar cei răi, cu gândirea orbită de: “eu”,
vor dispăre, de-a pururi, cum a vrut Dumnezeu.
Mai afla-vor, pe urmă, dar numai cei buni,
că în Lumea aceea există minuni,
cum în Lumea aceasta nici măcar n-au visat
c-ar putea să existe, cu adevărat,
dar și una grozavă, în chiar Lumea noastră,
ce ocolește moartea, ca o fereastră,
către ceruri albastre, direct din viață,
și există, pe Lume, ca vrednicul: “eu”
să dispară, din viață, dacă este și: Zeu,
evadând, din decor, într-un altfel de mod,
cunoscut doar de: Zei, prin cuvântul: exod,
când dispăre și trupul odată cu: “eul”,
ca să nu putrezească, dacă a găzduit: Zeul.

***NEPUBLISHATE
ÎN VOLUME***

ZEIȚA FIICĂ (discurs)

Atunci când Constelația e mai mică,
vine, la rând, Zeița Fiică,
să se întrupeze pentru a anima
femeia ce-o să poarte slava Sa,
influențând profund esența,
care altoiește existența,
astfel încât cei ce vor fi,
în existența Lumii vii,
să aibă parte, în destin,
mai mult de bine, decât chin,
știind cum trebuie să existe
și cam pe unde să insiste,
ca noua zodiacală eră,
să nu-i sufoce, în atmosferă,
ba să-i ajute, de sunt vrednici,
să împuțineze pe netrebnici.
Iar dacă vrednicia-i mare,
s-ajungă poate, la plecare,
să lase moștenire fiilor
chiar o Națiune, nu un biet Popor.
Iar dacă vrednicia-i și mai mare,
încât chiar Omenirea s-o împresoare,
poate vor reuși, ca meșter faur,
să înfăptuiască: Era cea de Aur.

PERSPECTIVĂ ASTRALĂ

În zarea priponită cu sfinți făcuți din ghips,
Ce nu vor trece pragul cu spini de apocalips,
Se înseninează cerul controversatei ere,
Ce astăzi te amenință, dar mâine-ți dă putere
În flacăra credinței și-n omul altruist,
Ce va salva Planeta, de monstrul egoist.

MOȘTENIRE

N-am să vă las, drept moștenire,
Decât niscaiva cărți și-o mănăstire,
În care însă, de vă veți ruga,
De sus, o să v-audă... Cineva.

NAȚIONALISM

Nu-i doar o vorbă de amăgit prostimea,
Ci un ideal, de însuflețit Poporul,
Când răii Lumii pervertesc mulțimea,
Iar celor bravi nu li se dă onorul.

**AVERTISMENT CĂTRE POPORUL ROMÂN
(discurs)**

Dacă vei mai îngădui
ca prezentul să-ți condamne viitorul,
după cum trecutul apropiat
ți-a condamnat prezentul,
la incapacitatea de a exista demn,
și nu te vei elibera
de înrobirea politică, masonică,
precum și, mai ales, de cea religioasă,
până la data de: 18.12.2012,
te va anihila,
la acea dată,
ca pe un rebut societal,
„Apocalipsa” Lumii Fizice a Planetei Tera,
și vei fi înlocuit de un nou Popor fizic,
care se va numi: Poporul Eminescian,
și care-ți va fi urmaș genealogic,
în cadrul noii Lumi Fizice,
care se va naște pe Satelitul Selena,
imediat după moartea celei vechi,
de pe Planeta Tera.

NUMAI GÂNDUL

(elegie)

Fiiței mele, la absolvirea liceului

Numai gândul,
călăuză prin labirintul timpului,
va mai putea deschide,
cândva,
o fereastră, cugetului,
spre miraculosul tărâm
al adolescenței,
din care, iată,
ca dintr-un cuib,
vă luați acum, în stol,
zborul.

Orizonturile vieții vă așteaptă,
spre a vă încerca vrednicia.
Despărțiți de viitor,
vă veți mai regăsi poate,
din când, în când,
dar atunci veți fi alții.

CELUI CE VA VENI
(elegie)

Tu, cel ce încă nu exiști,
când vei privi, cu ochii triști,
spre alți copii, ce au un tată,
pe când al tău a fost odată,
și nu vine, de ziua ta,
cu mama, alături, să stea,
să știi că aceasta ți-a fost soarta:
de a-ți deschide singur poarta
spre bărbăția vieții tale,
dar uneori, pe a ta cale,
vei regăsi prezența mea
în gândul ce te va îndruma.

COPILĂRIA
(elegie)

*Unui mare nedraptățit al vieții:
Dimitrie Mironescu, precum și mie însumi*

Albă e copilăria.

În trecut, luminează-mi pare,
ce-mi hrănește nostalgia,
ca un răsărit de Soare,
când, cu aripi de baladă,
am zburat, precum Icar,
către piscuri cu zăpadă,
către mare, către far.

Azi, când se răzbună viața
pentru tot ce-am îndrăznit,
pe trecut se adună ceața
și apune ce-am cinstit,
chiar și-n Bucovina, în care
rădăcinile-s amare
și rănite la hotare.

Dar rămâne nostalgia,
mugur amplu, de April,
renăscând copilăria
năzdrăvanului copil.

IMN PREASFINTEI MARIA

(cântec)

In memoriam:

Ziua de 16 decembrie 1989

a Timișoarei

Astăzi, tocmai astăzi,
Se înalță slava Ta.
Într-o zi ca astăzi,
Printre noi te vei afla.

Refren:

Din adâncul luminii coboară,
Să ne fii alătura,
Într-o Lume și-o viață amară,
Adorată Maria!

Refren

Timpul, numai timpul,
Dacă ne va ajuta,
Vom aprinde nimbul
Peste această zi a Ta.

Refren

IMNUL LIBERTĂȚII

(cântec)

In memoriam:

*Revoluția română
din decembrie 1989*

Voi tirani, voi dictatori, ce trăiți să ne asupriți,
Noi, doar simpli muritori, vă somăm să vă opriți!
Liber omul s-a născut, liber să trăiască deci!
Iar acei ce ne-au durut să ne părăsească-n veci!

Refren:

Libertatea o dorim!
Libertatea o iubim!
Ori învingem, ori murim!
Libertatea o dorim!

Voi politicieni veroși, ce ne înșelați mereu,
Sunteți răi și mincinoși și-ați uitat de Dumnezeu!
Liber vrem ca să trăim viața care ni s-a dat.
Fără răi să dăinuim, sub un cer înseninat!

Refren

DE VREI SĂ-L CAUȚI PE DUMNEZEU
(discurs)

De vrei să-l cauți pe Dumnezeu,
să-l cauți, întâi, în Neamul tău,
cinstind pe acei ce te-au născut,
apoi pe cei ce te-au crescut,
apoi pe cei ce-au făurit
o Țară, în care ai găsit
un loc sub Cer și-un viitor,
ca oamenii, atunci când mor,
să știe unde vor pleca,
când vor scăpa de Lumea rea,
în care au pățimit cumplit,
cinstind un Cer nelegiuit.
Ai grijă dar, ca Cerul tău
să nu ascundă nici un rău,
din cele care înrobesc
pe acei ce Cerul îl cinstesc!
Mai află chiar că oameni răi
i-au înrobit, de mult, pe-ai tăi,
c-un Dumnezeu închipuit,
de ei, în mod nelegiuit,
căruia i-au deschis și-un Cer,
în care oamenii, când pier,
vor zăbovi, înspăimântați,
că nu pot fi înregistrați,
iar Cerul ce-i va accepta,
și-i va putea înregistra,
întâi îi va și judeca
că s-au lăsat îmbrobodiți
cu Dumnezei închipuiți,
scorniți de Neamuri ipocrite,

ce-au vrut ca să-i transforme în vite,
de tras la juguri înrobite
unor mai vechi civilizații,
ce mai există-n alte spații.
Nu orice Cer, chiar înstelat,
e vrednic de-a fi adorat.
Nu orice Cer, chiar înSORIT,
e vrednic de a fi cinstit.
Ai Zeii tăi chiar în Popor,
în oamenii care nu mor.
Ai Zeii tăi în Rasa ta,
în oameni care pot schimba
destinul unui biet Popor,
sedus de-un Cer amăgitor.
Ai Zeii tăi în Omenire,
în oameni vrednici de cinstire,
care au urcat chiar și pe cruce,
în vremuri grele, de răscruce,
când ticăloșii egoiști
s-au deghizat în altruști,
dar n-au schimbat năravul rău,
de a râvni la dreptul tău
de-a exista în libertate
și, mai ales, în demnitate.
De vrei să-l cauți pe Dumnezeu,
mai temperează-ți propriul: eu,
și încearcă să-l transformi în: noi,
ce-i tot un: eu, dar de alt soi,
ce crește-n Lumea cea Astrală,
care, în veci, e triumfală.

CUPRINS

Poemul existenței	5
Din volumul: „Farmecul Iluziei“	7
Punct cardinal	9
Sânge de primăvară	10
Molcom Siretul	10
Zi de toamnă	11
Toamnă.	11
Ultimul trandafir	12
Avangarda iernii	12
Inima văzduhului	13
Herculane	13
Pădurea.	14
Nocturnă	15
Jocul pescărușilor	16
Ceață	16
Apocalipsă	16
În cumpăna vremii	17
Strigăt	18
Rugăciune și blestem	19
Viermii	20
Mesaj.	20
Acasă.	20
Stare de grație	22
Pelerin la Ipoțești	23
Steaua poetului.	24
Zâmbind aprind speranțe.	25
Romeo și Julieta	26
Primește-mă	26
Odiseea albastră	28
Despărțire	31

La umbra fetelor în floare	32
Marea	32
Aceeași mare.	33
Dor de Levant	35
Marină	36
Farmecul iluziei	37
Loreley.	38
Galop	39
Drumuri	40
Doina.	40
Dor.	41
Despărțirea de timp	41
Din volumul: „Rană Pe Cer”	43
Avertisment	45
Împreună	45
Cu dragoste de Țară	46
Binețe fraților uitați	47
Voi	48
Rană pe Cer	48
Steaua mea	49
Tricolor în bernă	49
Vă chem	50
Ninge.	51
Preludiu	51
Tranziție	52
Sisif	53
Frig.	54
Stare de fapt	54
Pastorală	55
Rugămintele	55
Deasupra liniștii	56
Râuri	58

Jertfa nu ajunge	58
De te voi uita.	59
Poetul trist - poetul demn	60
Izvorul	61
Îndemn	61

Din volumul: „Avatar“ 63

Lanțul	65
Hai, hai!	66
Decebal, către dușmani	67
Emblemă	67
Gând de primăvară.	67
Barza	68
Ninsoare	68
Arde-mă	69
Acoperă-mă	69
Mai vino!	69
Cândva	70
Floarea de foc	70
Natalia	71
Maria	72
Melancolie	72
Zvon de primăvară.	73
Rămas bun	73
Rugăciune	74
Întunecare	74
Duhul avatar	74
La luptă!	75
Mareșalului	76
Mamei mele	76
Doamnei profesoare	77
Clipa	77
Hristului	78

Iubitei	79
Caii mei	80
Memoriei tatălui meu	81
Elena	82
Final	82
Leoaica.	83
Bunavestire	83
Dar	84
Ploua	84
De dragoste	85
Dor național	86
Dorință	86
Cântec	87
Sămânță cu har	88
Către unii vecini	90
Solie ancestrală	91

Din volumul: „Mântuirea prin Iubire” 93

Zeița mamă.	95
Prin gând	95
Marea de gânduri	96
Remușcare	96
M-ar bucura să știu.	97
Presimțire	97
Chiar de-ai plecat	98
Mântuirea prin iubire	98
Nestatornicie	99
Trandafiri.	100
Sora mea ploaia	100
Contul speranței	101
Dedicație	101
A fi poet	102
Cer bolnav	103

Decât	104
Mântuitorul	105
Marsupial	106
Lacrimi	106

Din volumul: „Moarte și Exod” 107

Poporului meu	109
Revelație	110
Testament	110
Când va fi să dispar	110
Moarte și exod	111
Experiență	112
Încotro?	113
Eu nu vă iert	114
Ca o strună	114
Omida	115
Ordine-n Carpați	116
Metropola	117
Marilor vinovați	118
Saltimbancii Națiunii	119
Celor lași	121
Nu mai doresc	122
Orașului natal	123
Tatălui	124
Mamei	125
Plecarea mamei	126
Amintirea mamei	127
Casa mamei	127
Unor femei	128
Dama de pică	129
Prefer	129
Ce este iubirea	130
Europa	131

Exodul Zeilor132
Nepublicate în volume133
Zeița fică135
Perspectivă astrală136
Moștenire136
Naționalism136
Avertisment către Poporul Român.137
Numai gândul138
Celui ce va veni139
Copilăria140
Imn Preasfintei Maria141
Imnul libertății142
De vrei să-L cauți pe Dumnezeu143

De același autor:

Farmecul iluziei (poezii)

Editura Helicon, Timișoara, 1994

Rană pe cer (poezii)

Editura Helicon, Timișoara, 1997

Avatar (poezii)

Editura Brumar, Timișoara, 2001

Mântuirea prin iubire (poezii)

Editura Mirton, Timișoara, 2001

Moarte și exod (poezii)

Editura Artpress, Timișoara, 2003